

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) คือสุดยอดละครโทรทัศน์ของเกาหลีใต้เป็นลิขสิทธิ์ของสถานีโทรทัศน์ MBC¹ ที่กวาดเรตติ้งอันดับ 1 ตลอดช่วงเวลาที่ละครออกอากาศในเกาหลีใต้ โด่งดังไปทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นที่ญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา จีน ไต้หวัน เวียดนาม มาเลเซีย แคนาดา ฮองกง และไทย ประเทศไทยเกิดกระแสความนิยมละครเรื่องนี้สูงจนกระทั่งสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ต้องนำละครเรื่องนี้ออกอากาศซ้ำถึง 2 รอบในระยะเวลาที่ไล่เลี่ยกันทั้งที่มีความยาวมากถึง 74 ตอน ถือเป็นปรากฏการณ์ของละครต่างประเทศในเมืองไทยที่แทบไม่เคยมีมาก่อน

ละครเรื่องนี้สร้างรายได้มหาศาลเข้าประเทศเกาหลีใต้ เพราะเป็นสินค้าทางวัฒนธรรม สร้างกระแสความมั่งคั่งที่เรียกว่า “Korean Wave”² เกิดครั้งแรกในปลายยุค 90 โดยจีนเรียกปรากฏการณ์นี้ว่า “Hallyu”³ หลังจากออกอากาศในประเทศจีน ฮองกง และไต้หวัน อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ยา และสมุนไพรขายดีขึ้นราวร้อยละ 10-20 ถือว่าละครเรื่องนี้มีส่วนอย่างมากต่อการส่งเสริมบรรยากาศการลงทุนจากต่างประเทศ เปลี่ยนกระแสให้เป็นการพัฒนาทางเศรษฐกิจโดยการควบคุมของรัฐบาล เกาหลีใต้ตรงตามนโยบายที่เร่งส่งเสริมการขยายอุตสาหกรรมทางวัฒนธรรม (Cultural Industry) ให้แข็งแกร่ง ในสมัยของรัฐบาล คิม แดจุง⁴ ก็ประกาศนโยบายเสริมสร้างวัฒนธรรมพื้นฐานว่าจะเป็นธุรกิจหรือพัฒนาสิทธิสตรีในปี ค.ศ. 2001 แนวคิดนี้สะท้อนให้เห็นได้ชัดเจนจากการให้สัมภาษณ์ของ ลี บียอง ฮุน (Lee Byung Hoon) ผู้กำกับละครโทรทัศน์แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) ที่ว่า

¹ Munhwa Broadcasting Corporation (MBC) เป็นหนึ่งในสี่ของสถานีวิทยุและโทรทัศน์ที่มีชื่อเสียงของเกาหลีใต้ ซึ่งรายการของสถานีดังกล่าวเน้นในเรื่องละคร ทั้งละครเช้าและละครเบาสมอง สำหรับคำว่า “Munhwa” ในภาษาเกาหลีหมายถึง “วัฒนธรรม”

² Korean Wave หรือ K-Wave หมายถึง คลื่นความนิยม “สินค้าวัฒนธรรม” ในรูปแบบเช่น การท่องเที่ยว การศึกษา

³ Hallyu หมายถึง ปรากฏการณ์ความนิยม “วัฒนธรรมเกาหลี” ที่มาจากอิทธิพลของสินค้าวัฒนธรรม

⁴ คิม แดจุง (Kim Dae Jung) ประธานาธิบดีของเกาหลีใต้ที่ขึ้นรับตำแหน่งในปี ค.ศ. 1998-2003 เป็นนักต่อสู้เพื่อประชาธิปไตยและมนุษยชนที่ได้รับการยอมรับอย่างสูง มีอดีตที่ยากจนและหัวคือแต่สังคมนิยมทางการเมืองด้วยความอดทนได้ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงกฎหมายหลายฉบับเพื่อพัฒนาสิทธิสตรี และการเปิดโอกาสให้ผู้หญิงเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางการเมืองและประชาสังคม ได้แก่ กฎหมายห้ามกีดกันทางเพศ (กุมภาพันธ์ 1999) กฎหมายสนับสนุนนักธุรกิจสตรี (กุมภาพันธ์ 1999) และกฎหมายปกป้องการล่วงละเมิดทางเพศ (มกราคม 2000)

“การส่งสินค้าวัฒนธรรมไปทั่วโลกนั้นไม่ใช่แค่ต้องการเก็บเงินคืน แต่ต้องการทำให้เกาหลีเป็นที่รู้จักของประเทศต่าง ๆ ตัวอย่างเช่น สินค้าเกาหลีอย่างซัมซุง (Sam Sung) หรือแอลจี (LG) คนประเทศอื่นก็หันมาสนใจใช้มากขึ้น หรือแม้แต่ดาราดัง ๆ อย่างวอนบิน และแบ ของ จุง ก็ทำให้คนต่างประเทศรู้จักเกาหลีมากขึ้น และมีทัวร์มาลงเยอะมากโดยเฉพาะ ญี่ปุ่น ได้หวนมาเที่ยวเยอะจริง ๆ บางครั้งต้องใช้เครื่องบินโดยเฉพาะเพื่อรับทัวร์มาลง”

ลี บียอง ฮุน ยังได้แสดงทัศนะเกี่ยวกับการส่งออกสินค้าบันเทิงของเกาหลีได้ว่า ความสำเร็จของละครจะไม่มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขนาดนี้ หากตลาดการผลิตละครในเกาหลีได้ไม่เข้มแข็งเสียก่อน พูด่าง ๆ คือ คนเกาหลีต้องให้การต้อนรับและสนับสนุนหนังละครในบ้านของตนอย่างดีเยี่ยมเสียก่อน ดังคำสัมภาษณ์ของเขา ที่ว่า

“คนเกาหลีได้เป็นหนึ่งในประชาชาติที่รักละครมากที่สุดในโลก ประเทศของเราล้อมรอบด้วยเพื่อนบ้านที่ทรงอำนาจมากทั้งนั้น ตลอดประวัติศาสตร์อันยาวนานคนเกาหลีต้องทุกข์ระทมขมขื่นเรื่อยมา ซ่อนความฝันเอาไว้ข้างในจิตใจแต่ไม่เคยคิดที่จะยอมแพ้”⁵

นโยบายส่งเสริมการขยายอุตสาหกรรมวัฒนธรรมของเกาหลีได้ผ่านสินค้าบันเทิง ส่งผลให้ละครเรื่องแดจังกึม ในฐานะสินค้าวัฒนธรรมของประเทศรูปแบบของละครที่ประสบความสำเร็จไปทั่วโลกภายใต้การควบคุมของรัฐบาลสอดแทรกทัศนคติต่อนโยบายการพัฒนาชาติไว้ด้วย เหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะสื่อมวลชนเป็นสถาบันหลักของการผลิตอุตสาหกรรมวัฒนธรรม (Cultural Industry) ละครโทรทัศน์มีส่วนสำคัญต่อการสร้างความเป็นจริงทางสังคม (สุภา, 2546: 162) ดังที่ Susannah Wilson (1981, อ้างถึงใน นันดา, 2541: 14-15) ได้ประมวลแนวทางการศึกษาเกี่ยวกับการนำเสนอเนื้อหาของสื่อพบว่า สื่อเป็นกระจกสะท้อนภาพความจริงที่เกิดในสังคม ตอกย้ำค่านิยม และความเชื่อแบบเดิมส่วนใหญ่นำเสนอเพียงส่วนที่เหมาะสมกับสังคมปัจจุบัน รวมทั้งสื่อจะนำเสนอแนวทางและเป็นกลไกแห่งการเปลี่ยนแปลงทางสังคมไว้ด้วย (Social Change) ดังนั้นละครเรื่องนี้จึงเสมือนเป็นทั้งกระจกสะท้อนสังคม ตอกย้ำค่านิยม และนำเสนอสิ่งที่เหมาะสมใหม่ ๆ ผ่านสื่อสู่หนทางการพัฒนาต่าง ๆ ต่อไป

ไพบูลย์ ปิตะเสน นักเรียนทุนเกาหลีที่คลุกคลีกับภาษาและวัฒนธรรมเกาหลีได้มานานนับ 10 ปี ปัจจุบันเป็นผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลีที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งของไทย เป็นอาจารย์สอนอยู่ที่มหาวิทยาลัยและโรงเรียนสอนภาษาเกาหลี เป็นนักแปลนวนิยายเกาหลีโดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นผู้

⁵ บทสัมภาษณ์ ลี บียอง ฮุน ผู้กำกับละครเรื่องแดจังกึม (บทความโดย ป้าน ณ มินเช่น หัวข้อ “การ์ตูนญี่ปุ่น – นำเอาเกาหลีกับวิถีคนไทย” เมื่อ วันอาทิตย์ที่ 8 มกราคม 2549: หน้า 2-3) แหล่งข้อมูลจากเว็บไซต์

ที่แปล “แดจังกึม” ทั้งสี่เล่มจากต้นฉบับของเกาหลี แสดงทัศนะว่าเสน่ห์ของละครเรื่องแดจังกึม อยู่ที่เรื่องราวในประวัติศาสตร์⁶ ผู้หญิงในชนชั้นที่ยากจะได้รับการยอมรับทางสังคมให้เทียบเท่าผู้ชาย แต่ความเพียรพยายาม มานะอดสาหะ โดยเริ่มจากสิ่งที่ตนมีและทำให้ดีที่สุด ที่สำคัญคือจิตใจที่มุ่งมั่นไม่หวาดหวั่นต่ออำนาจหรืออิทธิพลใด ๆ หรือยอมแพ้อุปสรรคในชีวิตแม้แต่ครั้งเดียว มีการนำเสนอเรื่องพื้นฐานของมนุษย์ไม่ว่าไพร่ กษัตริย์ คือ เรื่องกินหรืออาหารและการเจ็บป่วยหรือหลักการแพทย์⁷ เป็นเรื่องที่สามารถเข้าถึงกับจิตใจทุกคน วัฒนธรรมอาหารของเกาหลีได้เป็นเอกลักษณ์และเป็นวัฒนธรรมประจำชาติ ละครเรื่องนี้ทำให้เห็นว่าภูมิปัญญาที่ช่วยสร้างชาติเกาหลีได้มาจากผู้หญิงเป็นผู้คิดค้น และรู้สึกซึ่งมากที่สุด

แม้ว่าเรื่องราวในละครเรื่องนี้จะเสนอเกี่ยวกับวัฒนธรรม และภูมิปัญญาของคนเกาหลีเกือบทั้งเรื่อง แต่หากมองให้ลึกซึ้งจะพบว่าแม้จะเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์โชซอน⁸ ซึ่งเป็นยุคสมัยที่เต็มไปด้วยการกดขี่ผู้หญิงและการกำหนดบทบาททางเพศอย่างเคร่งครัด กลับพบว่าบทบาทของผู้หญิงและอัตลักษณ์ของตัวละครเอก “แดจังกึม” แผงแนวคิดสตรีนิยมร่วมสมัยที่ต่อต้านระบบโครงสร้างสังคมชายเป็นใหญ่ซึ่งเป็นหลักปรัชญาและค่านิยมที่คนเกาหลียึดถือมานานนับพันปี ทั้งนี้ผู้วิจัยเห็นว่าละครเรื่องนี้มีประเด็นเกี่ยวกับทัศนะด้านสตรีนิยมเด่นชัดที่สุด ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงกับทิศทางการสร้างชาติเกาหลีได้ โดยเริ่มที่การขจัดปัญหาความเลื่อมล้ำและการกดขี่ทางเพศซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาชาติลงเสียก่อน ดังนั้นในงานวิจัยนี้ผู้วิจัยจึงจะวิเคราะห์ละครในประเด็นต่าง ๆ ตามแนวคิดสตรีนิยม (Feminist) เท่านั้น

⁶ เรื่องราวของแดจังกึมตามที่มีการบันทึกทางประวัติศาสตร์ ดูรายละเอียดในภาคผนวก

⁷ หลักการแพทย์ของเกาหลี เชื่อว่าร่างกายมนุษย์เป็นทวิลักษณ์ คือ มีทั้งหยินและหยาง การขาดสมดุลของทวิลักษณ์ทำให้ร่างกายอ่อนแอลง ดังนั้นจึงต้องใช้อาหารเพื่อเสริมหรือลดธาตุหยิน/หยางในร่างกาย

⁸ ราชวงศ์โชซอน (Choson) หรือราชวงศ์ลี (ค.ศ. 1392-1910) เป็นราชวงศ์ที่ปกครองคาบสมุทรเกาหลีในระบบกษัตริย์ที่มีความรุ่งโรจน์ทางวัฒนธรรมมากที่สุดมีอายุกว่า 500 ปีก่อนที่เกาหลีจะถูกญี่ปุ่นยึดครองถึง 35 ปีในเวลาต่อมา (ค.ศ. 1910-1945) “โชซอน” เป็นทั้งนามของราชวงศ์สุดท้ายที่ปกครอง และเป็นชื่อเดิมของประเทศเกาหลี แปลว่า “สิ่งประเสริฐในยามเช้าหรือความสงบสุขแห่งรุ่งอรุณ”

หลักปรัชญาใน “ลัทธิขงจื้อ”⁹ เป็นสาเหตุหลักสำคัญที่ทำให้สถานภาพของผู้หญิงเกาหลีอยู่ต่ำกว่าผู้ชายทุกด้าน ลัทธิขงจื้อของผู้ชายให้มีสถานภาพสูงสุดทั้งในสังคมและครอบครัว (Public and Private) โดยระบบครอบครัวที่คนเกาหลียึดถือจะเชื่อว่าจักรวาลมีครอบครัวใหญ่ครอบครัวเดียว เชื่อว่าทุกสิ่งเกี่ยวข้องซึ่งกันและกันและถูกเรียงลำดับสูง-ต่ำไว้แล้ว ชั้นต่ำสุดคือมนุษย์ขึ้นไปถึงสวรรค์ สวรรค์คือโลกของผู้ชายถือเป็นแหล่งรวมของทุกสิ่งและเป็นบรรพบุรุษของสรรพสิ่งบนโลก ดังนั้นมนุษย์ต้องขึ้นอยู่กับสวรรค์และต้องปฏิบัติตามที่ฟ้าลิขิต นี่เป็นทฤษฎีที่ครอบคลุมไปถึงวิถีการดำรงอยู่ของสิ่งมีชีวิตทั้งหมด กฎนี้เรียกว่า “สามกั๊ก โอรยุน”¹⁰ หมายถึงบัญญัติ 5 ประการที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวใหญ่เดียวกัน ลัทธิขงจื้อนี่เองที่เป็นอุปสรรคในการพัฒนาการสร้างความเท่าเทียมทางสังคมระหว่างทั้งสองเพศ

แม้ว่าองค์การสหประชาชาติจะเลือกให้เกาหลีใต้เป็นชาติที่มีการปรับปรุงสถานภาพสตรีให้สูงขึ้นมากที่สุดได้ในเอเชีย แต่นาย ชิม ยังฮี (2000, อ้างถึงใน ดำรงค์, 2546) นักวิชาการที่ต่อสู้เพื่อเรียกร้องสิทธิสตรีของเกาหลีใต้ซึ่งศึกษาเรื่องผู้หญิงเกาหลีมานานและมีผลงานมากมาย กล่าวว่า ในความเป็นจริง ผู้หญิงเกาหลีส่วนใหญ่ยังคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบันแม้ผู้หญิงจะเข้าไปนั่งในบทบาททางสังคมที่เคยเป็นของผู้ชาย แต่สถานะและบทบาทของผู้หญิงในชีวิตประจำวันก็ยังไม่ต่างจากอดีตมากนัก ทั้งนี้เพราะอุดมการณ์ “ลัทธิขงจื้อ” ที่สังคมยึดถือมานานนับพันปียังคงมีอยู่อย่างเหนียวแน่น ทำให้ยังมีการยกย่องผู้ชายเป็นใหญ่อยู่ทั้งในระดับสังคมและครอบครัว ยังพบว่าการแบ่งงานกันทำระหว่างเพศและความไม่เท่าเทียมภายในครอบครัวยังมีอยู่ต่อไป

⁹ ลัทธิขงจื้อ (Confucianism) เป็นหลักจริยปรัชญาของ “ขงจื้อ” (551 ปีก่อน ค.ศ. - 479 ปีก่อน ค.ศ.) นักคิดและนักปรัชญาสังคมที่มีชื่อเสียงของจีน ได้รับการยกย่องว่าเป็นทั้งนักปกครองและนักบริหารที่มุ่งหน้าสั่งสอนหลักความประพฤติชอบและการปกครองชอบ สั่งสอนให้ประพฤติความดีคำนึงถึงประโยชน์และความสุขในโลกนี้มากกว่าโลกหน้า สอนเกี่ยวกับศีลธรรมส่วนตัว ศีลธรรมในการปกครอง ความถูกต้องเหมาะสมของความสัมพันธ์ในสังคม และความยุติธรรมบริสุทธิ์ใจ สังคมจะมีระเบียบเรียบร้อยถ้าทุกคนรู้จักหน้าที่และปฏิบัติตามความสัมพันธ์ต่อกัน 5 ประการ ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างบิดากับบุตร พี่กับน้อง สามีกับภรรยา ผู้ปกครองกับผู้อยู่ใต้ปกครอง และมีตรากับมิตร เป็นคตินิยมอันลึกซึ้งที่ฝังรากลึกในจิตใจของคนจีน ได้หวน และเกาหลีได้มาเป็นเวลานานหลายพันปี

¹⁰ กฎ “สามกั๊ก โอรยุน” หมายถึง ข้อบัญญัติ 5 ประการเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของคนในครอบครัวใหญ่เดียวกันของลัทธิขงจื้อ ได้แก่

1. ความสัมพันธ์ระหว่างโลกมนุษย์และระหว่างชายกับหญิงหรือสามีภรรยา
2. ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อกับลูกชาย
3. พี่ชายคนโตและน้องชายรองลงมา
4. ความสัมพันธ์ระหว่างเพื่อนกับเพื่อน
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้อยู่ใต้การปกครอง

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 20 เป็นต้นมา เกาหลีได้พยายามปรับบทบาทของผู้หญิงให้เท่าเทียมผู้ชาย เช่น คณะแพทยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยโซลแห่งชาติรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 เป็นผู้หญิงร้อยละ 49.7 หรือ 86 คนจากจำนวนที่รับทั้งสิ้น 173 คน หากเทียบกับจำนวนนักศึกษาหญิงที่รับเพียงร้อยละ 28.6 ในปี 1999 ซึ่งถือเป็นการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญที่เคยรับนักศึกษาส่วนใหญ่เป็นผู้ชาย โรงเรียนนายทหารบกและโรงเรียนนายเรือ ซึ่งเคยรับแต่นักเรียนชายเข้าเรียน ได้เปิดรับนักเรียนหญิงและมียอดนักเรียนหญิงสมัครเข้าโรงเรียนทั้งสองแห่งนี้เป็นจำนวนมากกว่าผู้สมัครที่เป็นชาย นอกจากนี้ อัตราส่วนผู้หญิงในสถาบันฝึกอาชีพด้านกฎหมายก็มีสถิติที่น่าสนใจ คือ ผู้เข้ารับการอบรมที่เป็นบัณฑิตผู้หญิงทางกฎหมายเพิ่มขึ้นทุกปี คือ ร้อยละ 8.3 ในปี 1998 เป็นร้อยละ 13.3 ในปี 1999 และเป็น 16.6 ในปี 2000 และที่สำคัญผู้ที่สอบเนติบัณฑิตได้คะแนนสูงที่สุดในปี ค.ศ. 2000 เป็นผู้หญิงชื่อ ยูน แจนัม ต่อมาผู้หญิงเกาหลีได้เพิ่มจำนวนในที่ทำงานในแต่ละแห่งมากขึ้นเรื่อย ๆ เช่น งานในศูนย์ควบคุมทางอากาศ งานศูนย์เทคโนโลยี (Teharan Valley) และมีนักธุรกิจสตรีจำนวนเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งเป็นผู้ทำหน้าที่ในการคุ้มภัย (bodyguards)

ประธานาธิบดี คิม ยังแซม (1993)¹¹ มีความเห็นว่าควรพยายามปฏิรูปเกาหลีใหม่¹² เพื่อผลประโยชน์ของประเทศชาติ พยายามปฏิรูปภาพลักษณ์ของประเทศใหม่ทั้งหมด ให้ความสำคัญกับการยกระดับมาตรฐานความเป็นอยู่ สร้างสำนึกแก่ประชาชนให้นึกถึงเป้าหมายของประเทศชาติในท้ายที่สุด และทำให้ประเทศก้าวหน้าอยู่ในระดับเดียวกับชาติอื่น ๆ ที่ก้าวล้ำนำสมัยให้ได้ สุนทรพจน์ของนายคิมเมื่อได้เข้ารับตำแหน่งเกี่ยวกับนโยบายสร้างชาติเกาหลียุคใหม่ คือ จะต้องเป็นสังคมประชาธิปไตยที่เติบโตเต็มที่มีเสรีภาพกว่าเดิม ประชาชนย่อมต้องมีส่วนร่วมในการทำงานและอาศัยอยู่ด้วยกันอย่างสอดคล้องอย่างมีคุณภาพชีวิตที่ดี ศักดิ์ศรีบุคคลจะต้องได้รับการเชิดชูทั้งหญิงและชาย เป็นรัฐที่มีความยุติธรรมทั่วถึงเสมือนแม่น้ำไหลไปทั่วแผ่นดินเป็นสังคมที่ยุติธรรม คนในชาติซื่อสัตย์ และขยันจนสามารถมีชีวิตที่ดีได้ด้วยการร่วมแรงใจ ยอมรับ นับถือศักดิ์ศรีมนุษย์ และเทิดทูนวัฒนธรรม เป็นดินแดนที่มีเอกภาพที่ประชาชนซึ่งเคยถูกแบ่งแยกจะต้องอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่ง

¹¹ คิม ยังแซม (Kim Yang Sam) ประธานาธิบดีของเกาหลีได้ขึ้นรับตำแหน่งในปี ค.ศ. 1992-1997 รับตำแหน่งในขณะที่ประเทศเกาหลีเป็น “โรคเกาหลี” มีอาการสูญเสียความขยันหมั่นเพียร เพราะความยุติธรรม คอร์รัปชัน ความเกียจคร้านไร้เหตุผล เงือขยา การทะเลาะวิวาทและเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว ความเชื่อมั่นในตัวเองหายไป และยอมรับความพ่ายแพ้ เมื่อรับตำแหน่งจึงให้ความสำคัญกับการยกระดับมาตรฐานของประเทศซึ่งการปฏิรูปก็คือ การสร้างสำนึกแก่ประชาชนให้นึกถึงเป้าหมายของชาติ รักความโปร่งใสโดยในวันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 1993 ได้สั่งยกเลิกการใช้ชื้อปลอมหรือใช้ชื้อคนอื่นเปิดบัญชี เป็นต้น ปลุกระดมคนในประเทศให้สร้างชาติให้พัฒนาเท่าเทียมประเทศอื่น โดยจุดมุ่งหมายของรัฐบาลก็คือ รัฐบาลมือสะอาด เศรษฐกิจดี สังคมดี และการรวมชาติอย่างสันติ

¹² เกาหลีใหม่ หมายถึง การสร้างชาติให้เติบโตเต็มที่และเป็นเอกภาพโดยอาศัยกระบวนการปฏิรูปและเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชนและสร้างสังคมใหม่ให้ก้าวหน้า

เดียวอย่างสันติ ต้องเป็นศูนย์กลางอันโดดเด่นและนำภาคภูมิใจของโลกที่เจริญก้าวหน้าอย่างภาคภูมิใจ มีส่วนร่วมมหาศาลต่อสันติภาพและความก้าวหน้าของโลก เกาหลีใต้ยุคใหม่ต้องอาศัยกระบวนการปฏิรูประดับชาติ คือ เปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรงและปฏิรูปเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตประชาชนทุกคน

ปัจจุบันเกาหลีใต้มีนายรัฐมนตรีคนแรกในปี พ.ศ. 2549 คือนางฮัน เมียง-ซุก (Han Myeong-Sook)¹³ เป็นการเปิดทางให้ผู้หญิงขึ้นมาทำหน้าที่เป็นหัวหน้าคณะผู้บริหารมีอำนาจสูงสุดรอบจากประธานาธิบดี โร มู-เฮียน (Noh Moo-Hyun) ถือเป็นสัญญาณบอกลถึงการเปลี่ยนแปลงธรรมเนียมปฏิบัติทางการเมือง ที่ผู้ชายมีอำนาจเหนือผู้หญิง เสมือนเป็นสัญลักษณ์แห่งการยอมรับบทบาทของผู้หญิงในสังคมเกาหลีใต้มากขึ้น ทำให้ฝันของผู้หญิงเกาหลีใต้ ที่จะมีสิทธิและเสรีภาพเท่าเทียมผู้ชายใกล้ความเป็นจริงขึ้นมาทุกที เกาหลีใต้มุ่งพัฒนาประเทศเรื่องความเท่าเทียม มีการเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิสตรีอย่างต่อเนื่อง เขียนและแก้ไขกฎหมายใหม่หลายฉบับให้ผู้หญิงมีสิทธิเสรีภาพทางการเมืองกำหนดนโยบายเช่นเดียวกับผู้ชาย รวมทั้งรณรงค์ให้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวรตลอดจน โคน เพื่อให้บทบาทของทั้งสองเพศเสมอภาคกันอย่างเป็นรูปธรรมมากที่สุด ทั้งนี้เพื่อให้โอกาสแก่ผู้หญิงให้ได้สร้างคุณประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองมากขึ้นกว่าเดิม

ในละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) สะท้อนภาพเป้าหมายการพัฒนาชาติตามนโยบายที่รัฐบาลเกาหลีใต้ต้องการพัฒนาประเทศให้เป็นเกาหลีใต้ยุคใหม่ที่พยายามจะปรับปรุงสิทธิสตรีให้ดีขึ้น รณรงค์ให้ประชาชนตระหนักถึงความเท่าเทียมระหว่างเพศชายและหญิง นอกจากนี้ในละครเรื่องนี้ยังมีแง่มุมให้ศึกษามากมายไม่ว่าจะเป็นสังคมวัฒนธรรม และเศรษฐกิจการเมือง แต่ในที่นี้ผู้วิจัยสนใจศึกษาเฉพาะแง่มุมของสตรีนิยมเท่านั้น เนื่องจากมีความโดดเด่นมากที่สุด จะเห็นว่าเรื่องราวในละครเป็นเรื่องราวการฟันฝ่าอุปสรรคในชีวิตของตัวเอกผู้หญิงชื่อ “ซอจังกึม”¹⁴ หรือ “แดจังกึม”¹⁵ ผู้หญิงที่มีจริงในประวัติศาสตร์เกาหลีมีตำแหน่งเป็นหมอหญิงรักษาพระราชคนแรก

¹³ เมื่อวันที่ 19 เมษายน 2549 รัฐสภาเกาหลีใต้ได้มีมติรับรองการแต่งตั้งนาง Han Myeong-sook เป็นนายกรัฐมนตรีคนใหม่ สืบต่อจากนาย Lee Hae-chan ซึ่งลาออกจากตำแหน่งเมื่อวันที่ 14 มีนาคม 2549 เป็นครั้งแรกที่สตรีได้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีเกาหลีใต้ และประธานาธิบดี Noh Moo-hyun ได้แต่งตั้งนาง Han ให้ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 20 เมษายน 2549 วันที่ 7 มีนาคม 2550 นางฮัน ได้ลาออกจากการเป็นนายกรัฐมนตรีเพื่อเป็นตัวแทนพรรคยูริแกนนำรัฐบาลเกาหลีใต้ ลงเลือกตั้งประธานาธิบดีในเดือนธันวาคม 2550 นี้

¹⁴ ซอจังกึม เป็นตัวเอกในละครเรื่องแดจังกึม “ซอ” ในภาษาเกาหลี แปลว่า ยาวหรือนาน ส่วน “กึม” แปลว่า ทองหรือวันนี้ แปลความหมายแฝงได้ว่า “ทองแสงจรัสสว่างนิรันดร์” คนเกาหลีจะนำแซ่หรือสกุลขึ้นก่อน “ซอจังกึม” จึงมาจาก “ซอ” เป็นนามสกุล และ “จังกึม” เป็นชื่อ

¹⁵ แดจังกึม (Dae Jang Guem) เป็นชื่อที่ได้รับพระราชทานราชทินนาม “แด” ในภาษาเกาหลี หมายถึง “ผู้ยิ่งใหญ่” จากพระเจ้าจุงจง (ครองราชย์ ค.ศ. 1506-1544) แห่งราชวงศ์โชซอน (ค.ศ. 1488-1544) ให้เป็นหมอประจำตัวพระราชามีตำแหน่งเทียบเท่าขุนนางชั้น 3 ดังนั้น “แดจังกึม” จึงแปลว่า “จังกึมผู้ยิ่งใหญ่”

ในประวัติศาสตร์สมัยราชวงศ์โซซอนเป็นยุคที่ “ลัทธิขงจื้อ” ครอบงำโครงสร้างสังคมและวิถีชีวิตประชาชนในชาติอย่างเคร่งครัด ตัวละครสร้างจากบันทึกราชวงศ์โซซอน¹⁶ ที่บันทึกไว้เพียงเล็กน้อยส่วนรายละเอียดเกี่ยวกับความสำเร็จที่ได้เป็นแม่ครัวมือหนึ่งและซังกุงสูงสุด¹⁷ ล้วนสร้างมาให้มีความร่วมสมัย บทสนทนาที่แสดงถึงแนวคิดสตรีนิยมในละครมืออยู่หลายตอน ดังต่อไปนี้คือ

“ถ้าเจ้ารับพระบัญชา เจ้าจะเป็นแพทย์หญิงคนแรกที่ได้บันทึกในประวัติศาสตร์ที่ได้เป็นหมอหญิงส่วนพระองค์ ซึ่งมีคนเดียวที่ทำได้ตำแหน่งนี้คู่ควรกับเจ้ามากที่สุด มากกว่าการขยายอำนาจสิ่งนี้เป็นสิ่งที่คู่ควรที่สุด” มินจุงโฮ กล่าว

“เพราะเป็นหมอหญิง¹⁸ ทุกอย่างจึงถูกดูถูกและไม่ยอมรับ ต่อให้รักษาดีแค่ไหน คำรักษาที่ให้แค่ที่พอกก็มากพอแล้ว เป็นผู้หญิงถึงพยายามแค่ไหนเท่านั้น ก็แค่ผู้หญิงหนึ่งคน แม้ไม่ได้ต้องการเงินทอง แต่ก็ต้องการให้เหมือนผู้ชาย ที่ได้รับเกียรติ ศักดิ์ศรี และเป็นที่ยอมรับ” หมอหญิงจังก็อก¹⁹ กล่าว

“ความคิดของผู้หญิงคนนี้มีกลิ่นอายคล้ายยุคสมัยเสมอ แต่นางมักต้องคำถามในการช่วยคนว่าทำไมผู้หญิงถึงไม่มีสิทธิ์” มินจุงโฮ กล่าว

¹⁶ บันทึกราชวงศ์โซซอน เป็นบันทึกราชสำนักเกี่ยวกับเหตุการณ์ในทุกรัชกาลของกษัตริย์ราชวงศ์โซซอนทั้งหมดจำนวน 27 รัชกาล ในช่วง 518 ปี (ค.ศ. 1392-1910)

¹⁷ ซังกุงสูงสุด (Sang Gung) “ซังกุง” ในภาษาเกาหลีเรียก “กุงอิน/กุงนยอ” หมายถึงนางวังระดับหัวหน้า เป็นชื่อเรียกของข้าหลวงหญิงในราชสำนักเกาหลีในสมัยราชวงศ์โซซอน ซึ่งเป็นช่วงที่เกาหลีปกครองระบอบสมบูรณาญาสิทธิราช โดยการที่จะเป็นซังกุงได้ต้องเป็นนางกำนัลมาเสียก่อน นางกำนัลของเกาหลีแบ่งหลายระดับระดับสูงสุดคือ “ซังกุงปกครอง” มีหน้าที่ดูแลตรวจตราทุกอย่าง ถัดมาคือ “รองซังกุงปกครอง” “ซังกุงรับบัญชา” “ซังกุงสาวใช้” และทุกแผนกจะมีหัวหน้าซังกุงอีก เรียกว่า “ซังกุงสูงสุด” ในวังของเกาหลีมีนางกำนัลประมาณ 600 คน

¹⁸ หมอหญิง เริ่มจากกฎหมายสตรีและครอบครัวที่เรียกว่า “เนเวพอบ” มีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยผู้หญิงชั้นสูงที่ต้องตายโดยไม่ได้รับแม้แต่การตรวจจับชีพจรหรือรักษาแม้แต่ครั้งเดียว มีทั้งหมด 3 ระดับคือ ระดับแพทย์หลวง “เนอีย” ระดับพยาบาล “คันเพียงอีย” และระดับนักเรียนแพทย์ “โซฮักอีย” ในสมัยพระเจ้ายอนซัน (ค.ศ. 1495-1506) หมอหญิงมีฐานะไม่ต่างจาก “นางรำหอแพทย์” หรือที่เรียกว่า “หยักปักลิเซ็ง” มีหน้าที่รินสุรา ต่อมาสมัยพระเจ้าจุงจง (ค.ศ. 1506-1544) ก็สั่งห้ามและให้ทำงานตามหน้าที่ของตัวเองเท่านั้น

¹⁹ “หมอหญิงจังก็อก” คูในรายละเอียดตัวละคร หน้า 38

“เสียดายที่เจ้าเกิดเป็นผู้หญิง” พระมเหสี²⁰ กล่าว
 “แต่ก่อนข้าเคยสงสัยว่าทำไมผู้ชายถึงเรียนหนังสือได้ จับกระต่ายได้ หมอชาวยุโรปจะเป็นผู้มีพระคุณ แต่หมอหญิงตรวจที่พักหนึ่งคืนก็ถือว่ามากพอแล้ว การยอมรับพระบัญชาทำให้รู้ว่าผู้หญิงก็มีความสามารถ คนเป็นหมอแถมมีเมตตาอีกพอแล้วแต่พอเป็นหมอหญิงคนหนึ่งทำไมทำให้คนอื่นวุ่นวายนัก หม่อมฉันอยากหนีไปจากที่นี่” จังกิม กล่าว

เกาหลีใต้เป็นประเทศกำลังพัฒนาที่น่านำมาเป็นแบบอย่าง แม้จะมีอดีตอันขมขื่นจากการทำสงคราม ถูกรุกรานจากต่างชาติ โหยหาการรวมชาติเกาหลีเหนือเกาหลีใต้มาตลอด และต่อสู้เพื่อการได้มาซึ่งประชาธิปไตยอย่างแท้จริง เป็นประเทศหนึ่งที่ประสบความสำเร็จมาด้วยความร่วมแรงร่วมใจของคนในชาติอย่างแท้จริง จากประเทศยากจนที่สุดกลายมาเป็น 1 ใน 5 ประเทศของเอเชียที่มีเงินเก็บในประเทศมากที่สุด ปัจจุบันเปรียบเหมือนมังกรนอกสายตาประเทศมหาอำนาจที่เคยกดขี่ เช่น จีน ญี่ปุ่น และอเมริกา โดยการพิสูจน์ตัวเองให้เห็นแล้วว่าคนเกาหลีทำได้จริง ๆ ด้วยความเพียรและมุ่งมั่น ดังได้ชื่อว่าเป็น“มหัศจรรย์บนฝั่งแม่น้ำฮันที่สร้างขึ้นโดยฝีมือมนุษย์” (Man-made miracle on the Han-River) อันเป็นการยกย่องเกียรติคุณของความสำเร็จในการพัฒนา (ดำรงค์, 2542: 2) แนวคิดสตรีนิยมร่วมสมัยที่แฝงในละครเรื่องแดจังกึม จะเป็นหนทางสร้างชาติโดยเริ่มที่การสร้างเท่าเทียมของคนในชาติที่เกาหลีพยายามแฝงไว้เพื่อเป็นแนวทางแห่งการพัฒนา

การวิเคราะห์บทบาทของผู้หญิงในละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) ตามแนวคิดสตรีนิยมจะสามารถทำให้ทราบทัศนะเกี่ยวกับการเรียกร้องสิทธิสตรีร่วมสมัยตามแนวคิดของเกาหลีใต้เพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติและค่านิยมเดิมที่สังคมมีต่อผู้หญิงให้ดีขึ้น เนื่องจากตลอดทั้งเรื่องตัว “แดจังกึม” ได้ฟันฝ่าอุปสรรคจากจุดที่ต่ำสุดสู่จุดที่สูงที่สุดของผู้หญิงสมัยนั้นซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายที่จะทำได้ เพราะมีระบบชายเป็นใหญ่อย่างสมบูรณ์แบบ ผลการวิจัยจึงมีประโยชน์ต่อผู้อ่านและผู้สร้างละครที่ต้องการนำทัศนะเกี่ยวกับสตรีนิยมไปประยุกต์ใช้หรือใส่ไว้ในละครอย่างเหมาะสม โดยไม่ถึงกับทำให้พื้นฐานทางวัฒนธรรมที่ดั้งเดิมเปลี่ยนไปทั้งหมด

²⁰ “พระมเหสี” คูในรายละเอียดตัวละคร หน้า 39

1.2 ปัญหาการวิจัย

1. ละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) สะท้อนโครงสร้างระบบชายเป็นใหญ่ และนำเสนอบทบาทของผู้หญิงอย่างไร
2. ละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) เข้าไปสั่นคลอนความเชื่อ ค่านิยม และโครงสร้างระบบชายเป็นใหญ่ของเกาหลีได้จากเดิมหรือไม่ อย่างไร
3. ละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) นำเสนอทัศนคติต่อหนทางพัฒนาสตรีธรรมร่วมสมัยผ่านบทบาทผู้หญิงหรือไม่ อย่างไร
4. ละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) แผงแนวคิดสตรีนิยมร่วมสมัยต่อแนวทางการปลดปล่อยผู้หญิงจากการเป็นรองหรือไม่ อย่างไร

1.3 สมมติฐานในการวิจัย

1. ละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) สะท้อนโครงสร้างระบบชายเป็นใหญ่ และได้เข้าไปสั่นคลอนความเชื่อ ค่านิยม และโครงสร้างระบบชายเป็นใหญ่ของเกาหลีได้
2. ละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) มีแนวคิดสตรีนิยมร่วมสมัย และหนทางปลดปล่อยผู้หญิงจากการเป็นรอง

1.4 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์บทบาทผู้หญิง และแนวคิดสตรีนิยมร่วมสมัยในละครโทรทัศน์เรื่อง “แดจังกึม” (จอมนางแห่งวังหลวง)
2. เพื่อวิเคราะห์การเข้าไปสั่นคลอนความเชื่อ ค่านิยม และโครงสร้างระบบชายเป็นใหญ่ของเกาหลีได้ ผ่านละครโทรทัศน์ “แดจังกึม” (จอมนางแห่งวังหลวง)

1.5 แผนดำเนินการวิจัย ขอบเขตและวิธีการวิจัย

1.5.1 แผนดำเนินการวิจัย

1. ทบทวนวรรณกรรม

- ศึกษารายละเอียดละครแดจังกึมที่ต้องการศึกษาจาก DVD จำนวน 10 แผ่น รวม 74 ตอน ศึกษาจากละครโทรทัศน์ต้นฉบับที่มีการนำเสนอทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ในประเทศไทย
- ศึกษาค้นคว้างานวิจัย แนวคิด และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2. เก็บรวบรวมข้อมูลและแหล่งข้อมูล

- ศึกษาและเก็บรายละเอียดในสื่อที่นำมาศึกษา เช่น รายละเอียดตัวละคร บทบาทสตรี เหตุการณ์สะท้อนสังคม บทสนทนา และคุณลักษณะส่วนตัว เป็นต้น
- สืบค้นข่าวสารทางเว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง รวมถึงกระทู้ของผู้เข้าชม
- ค้นคว้าบทวิเคราะห์และวิจารณ์ในหนังสือ สิ่งพิมพ์ทุกประเภทที่พูดถึงละครเรื่องนี้

3. ประมวลผล และวิเคราะห์ข้อมูล โดยอาศัยการวิเคราะห์ผ่านข้อมูลแวดล้อมหลายๆ อย่าง ภายใต้บริบทที่เกี่ยวข้องกับการงานวิจัยนี้มีหลักการ โดยใช้ทฤษฎีขยายความเป็นจริงให้ชัดเจนและครอบคลุมยิ่งขึ้น

1.5.2 ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) ดังมีขั้นตอนการดำเนินการ ดังนี้

1. วิเคราะห์การเข้าไปสู่ขั้นตอนระบบชายเป็นใหญ่ในเกาหลีใต้ของละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง)

1.1 วิเคราะห์โครงสร้างระบบชายเป็นใหญ่ในละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง)

1.2 วิเคราะห์การเข้าไปสู่ขั้นตอนระบบชายเป็นใหญ่ในเกาหลีใต้ของละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง)

1.3.1 ผู้หญิงกับการเมืองและเศรษฐกิจ

1.3.2 ผู้หญิงกับความสัมพันธ์ในครอบครัว

1.3.3 ผู้หญิงกับวิทยาศาสตร์

2. วิเคราะห์ บทบาทของผู้หญิงในละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง)

2.1 ศึกษาวิเคราะห์บทบาทสตรีในละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง)

2.1.1 บทบาทของมารดา

2.1.2 บทบาทของภรรยา

2.1.3 บทบาทของข้าราชการ

2.2 วิเคราะห์การประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตัวละครเอก “แดจังกึม” กับหนทางปลดปล่อยผู้หญิงจากการเป็นรองในสังคมร่วมสมัย

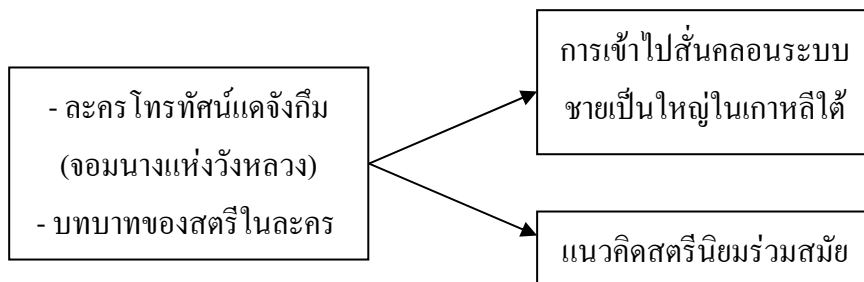
1.5.2 วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่องการวิเคราะห์บทบาทของผู้หญิงในละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) ผู้วิจัยจะศึกษาตามกรอบแนวคิดบทบาทของสื่อ โดยแบ่งศึกษาตามประเด็น ดังต่อไปนี้

บทที่ 3 วิเคราะห์การเข้าไปสั่นคลอนระบบชายเป็นใหญ่ในเกาหลีได้ว่า ละครเรื่องนี้ สะท้อนแนวทางการเรียกร่องสิทธิสตรีผ่านประเด็นการเมืองและเศรษฐกิจ ความสัมพันธ์ในครอบครัว และวิทยาศาสตร์อย่างไร โดยใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมเกาหลีได้และสตรีนิยมเป็นหลัก

บทที่ 4 วิเคราะห์บทบาทของผู้หญิงในละครเรื่องแดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) ตามกรอบแนวคิดสตรีนิยมสายวัฒนธรรมและนิเวศวิทยา อาศัยแนวคิดสัญวิทยาเป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยใช้เทคนิคแบบ Function และ Sequence ตามแนวคิดของ Vladimir Propp (1968) และเพื่อค้นหาลักษณะของแนวคิดสตรีนิยมร่วมสมัยที่นำเสนอผ่านบทบาทของมารดา บทบาทของภรรยา และบทบาทของข้าราชการ ร่วมกับใช้เทคนิคการวิเคราะห์แบบ Binary Opposition เพื่อศึกษาความหมายแฝงเชิงลึกทำความเข้าใจความหมายที่ละครต้องการสื่อ สุดท้ายวิเคราะห์กระบวนการประกอบสร้างอัตลักษณ์ของตัวเอก “แดจังกึม” ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์ตัวละครเพื่อศึกษาทัศนคติเกี่ยวกับทางเลือกของผู้หญิงในการเรียกร่องสิทธิสตรีในระบบชายเป็นใหญ่อย่างเหมาะสม

กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบบทบาทของผู้หญิงที่ปรากฏในละคร
2. ทำให้ทราบปัจจัย และมองเห็นภาพสะท้อนปัญหาที่ก่อกวนผู้หญิง
3. ทำให้ทราบกระบวนการเรียกร่องสิทธิสตรีของตัวเอก “แดจังกึม” ที่ปรากฏในละคร
4. ทำให้ทราบแนวทางการนำเสนอผู้หญิงและแนวคิดสตรีนิยมร่วมสมัยผ่านสื่อละคร

โทรทัศน์ได้อย่างเหมาะสม

1.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บงกช เสวตามร์ (2533) วิจัยเรื่องการสร้างความเป็นจริงทางสังคมของภาพยนตร์ไทย กรณีละครหญิงที่มีลักษณะเบี่ยงเบน ปี พ.ศ. 2528-2530 โดยได้ศึกษาลักษณะตัวละครหญิงที่มีลักษณะเบี่ยงเบนไปจากต้นฉบับเดิมในภาพยนตร์ ผลการวิจัยพบว่าตัวละครมีรูปแบบการใช้ชีวิตที่ต่างไปจากแบบฉบับเดิม คือมีการศึกษาและประกอบอาชีพที่ชัดเจนหลากหลาย เป็นตัวของตัวเองมากขึ้นในการคิด การตัดสินใจและการกระทำ ความสัมพันธ์กับผู้ชายไม่ได้จำกัดอยู่เพียงการเป็นคู่รักเสมอไป ผู้หญิงในภาพยนตร์ไทยยังมีความคิดอยู่ในกรอบเดียวกับแนวคิดของตัวละครแบบฉบับเช่น ผู้หญิงอ่อนแอกว่า ค้อยความสามารถกว่า ต้องพึ่งพาผู้ชาย เป็นฝ่ายเสียเปรียบเสมอในความสัมพันธ์กับผู้ชาย ต้องยอมสูญเสียบางสิ่งบางอย่างเพื่อแลกกับอีกสิ่งหนึ่ง ไม่มีความสามารถในการปกครองหรือผู้นำ ยังไงผู้หญิงก็ค้อยกว่าผู้ชาย ถึงแม้ว่าผู้ผลิตจะปรับเปลี่ยนวิธีการนำเสนอให้เข้ากับสมัยนิยมแล้วก็ตาม แต่สุดท้ายผู้หญิงที่มีลักษณะเบี่ยงเบนก็ต้องลงเอยด้วยโศกนาฏกรรมเสมอหรือไม่ก็ถูกกำจัดออกจากสังคม แสดงให้เห็นถึงว่าผู้ผลิตต้องมีความไวในประเด็นเกี่ยวกับบทบาทหญิงชายและความเป็นจริงในสังคม เพื่อเสนอภาพผู้หญิงอย่างสร้างสรรค์ เป็นประโยชน์ต่อสังคม

จรินทร์ เลิศจิระประเสริฐ (2535) วิจัยเรื่องอาชีพของสตรีในละครโทรทัศน์ โดยได้ศึกษาเรื่องอาชีพของสตรีในละครโทรทัศน์ มีวัตถุประสงค์เพื่อทราบประเภทอาชีพการนำเสนอและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ในการกำหนดอาชีพและลักษณะการนำเสนอ งานวิจัยพบว่า อาชีพตัวละครหญิงในละครโทรทัศน์ส่วนใหญ่เป็นอาชีพบริการ ซึ่งได้แก่ แม่บ้าน คนใช้ เลขานุการ ประชาสัมพันธ์ โรงแรม แม้มีตัวละครหญิงบทบาทสมทบที่ไม่มีความสำคัญกับโครงเรื่อง นอกจากนี้ยังถูกนำเสนอในลักษณะที่ไม่น่าปรารถนา คือ เป็นหญิงเจ้าอารมณ์ จุกจิกจู้จี้ เมื่อเปรียบเทียบกับตัวละครชาย ไม่ว่าจะบทบาทหลักหรือบทบาทสมทบก็ล้วนมีอาชีพที่มีเกียรติภูมิสูง ได้แก่ อาชีพแพทย์ เจ้าของเหมือง เจ้าของไร่ ข้าราชการระดับสูง ฯลฯ อาชีพของสตรีในละครโทรทัศน์จึงมีประเภทอาชีพจำกัดการนำเสนออาชีพของตัวละครหญิงถูกนำเสนอในลักษณะที่เป็นเพียงองค์ประกอบเล็ก ๆ น้อย ๆ ของตัวละคร สถานภาพการแต่งงานหรือเป็นโสดของตัวละครหญิงและชาย คือ กิจกรรมเรื่องความรักและการแต่งงาน ดังนั้นตัวละครหญิงที่ได้แต่งงานจึงถือว่าประสบความสำเร็จในชีวิต ส่วนการนำเสนอสถานที่ทำงาน ฉากที่ปรากฏจะมีลักษณะเป็นฉากตัวแทนมากกว่าฉากเหมือนจริง

ฉลองรัตน์ ทิพย์พิมาน (2539) วิจัยเรื่องการให้ความหมายและคุณค่ากับบทบาทเหยี่ยวขาของผู้หญิงผ่านการจัดการสุขภาพแบบองค์รวมในแนวทางแบบชีวจิต โดยวัตถุประสงค์ของการวิจัยคือเพื่อวิเคราะห์เอกลักษณ์พิเศษของโครงสร้างการเล่าเรื่อง และกระบวนการสื่อความหมายภาพยนตร์อเมริกันที่มีตัวเอกเป็นสตรี ศึกษาจากภาพยนตร์ที่ออกฉายในช่วงเดือนกรกฎาคม 2538- มิถุนายน 2539 จำนวน 6 เรื่อง ได้แก่ Boys On The Side, how Girls, Waiting To Exhale, To Die For, How To

Make An American Quilt และ The Truth About Cats And Dogs ผลการศึกษาสรุปได้ว่า ภาพยนตร์อเมริกันที่มีตัวเอก เป็นสตรี มีโครงสร้างการเล่าเรื่องที่เป็นเอกลักษณ์พิเศษ ได้แก่ แก่นความคิดและข้อขัดแย้งที่เป็นเรื่องของผู้หญิง กับความรัก ครอบครัว และ สังคม โดยตัวละครหญิงจะมีบทบาทหลากหลาย และมีลักษณะเป็นผู้กระทำ สำหรับกระบวนการสื่อความหมายในภาพยนตร์ ภาพยนตร์ทั้ง 6 เรื่อง ได้สื่อความหมายถึงเพศหญิงว่าควร มีหน้าที่ที่สอดคล้องกับความเป็นจริงต่อเรื่องความรัก ครอบครัว และ สังคมขณะเดียวกันสังคมควรมีความเข้าใจ เพศหญิง โดยพิจารณาเพศหญิงจากสภาพชีวิตที่เป็นจริง

ดำรงศ ฐานดี (2539) วิจัยเรื่องปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศสาธารณรัฐเกาหลี (เกาหลีใต้) พบว่า ปัจจัยทางด้านการเมืองมีบทบาทโดดเด่น และมีอิทธิพลยิ่งต่อความสำเร็จในการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศสาธารณรัฐเกาหลีใต้ ปัจจัยทางด้านการเมืองเพียงอย่างเดียวไม่มีอิทธิพลเพียงพอที่จะให้เกิดความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ดังนั้น ปัจจัยทางสังคมวัฒนธรรม ปัจจัยทางด้านจริยธรรมในการทำงานและค่านิยมมีบทบาทสำคัญในการหนุนนำให้การพัฒนาเศรษฐกิจสัมฤทธิ์ผลและก้าวล้ำนำหน้าประเทศกำลังพัฒนาอื่น ๆ ปัจจัยทางศาสนาและความเชื่อแม้ว่ามีบทบาทน้อยที่สุดในกระบวนการพัฒนา แต่ก็มีส่วนเกื้อหนุนให้สังคมเกาหลีเกาะเกี่ยวกันอย่างเหนียวแน่นและผลักดันให้เกิดความเจริญก้าวหน้าอย่างมั่นคง

มิตรารภรณ์ อยู่สถาพร (2539) วิจัยเรื่องการสร้างความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ผ่านบทเพลงไทยสมัยนิยมระหว่างปี พ.ศ. 2527-2539 โดยรศึกษาลักษณะภาพรวมของลักษณะภาพความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่ รวมถึงลักษณะความคิด ค่านิยม และทัศนคติของผู้หญิงสมัยใหม่ ตลอดจนกระบวนการสร้างภาพในเพลงไทยสมัยนิยม โดยผู้วิจัยได้คัดเลือก ผลงานเพลงไทยสมัยนิยมจากนักร้องหญิงทั้งหมด 53 คน มาดำเนินการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะความเป็นผู้หญิงสมัยใหม่โดยรวม ที่ได้รับการนำเสนอผ่านสื่อเสียงเพลงนั้น สามารถแบ่งได้เป็น 3 รูปแบบ คือ ความเป็นผู้หญิงกล้าแกร่ง และเก่ง โดยจากเนื้อหาของเพลงที่เกี่ยวข้องกับความรักเป็นส่วนใหญ่ ผู้หญิงสมัยใหม่จะมีลักษณะที่สามารถพึ่งพาตนเองได้ มีความเข้มแข็ง อดทนต่อชีวิต เชื่อมมั่นในตนเอง มีอำนาจเหนือชาย และมักจะเป็นผู้วิพากษ์ นอกจากนี้ ผู้หญิงสมัยใหม่ยังแสดงความคิดที่เป็นอิสระและมีหัวก้าวหน้า เคารพในศักดิ์ศรีของตนเองและผู้อื่น เชื่อมมั่นในความมีประสิทธิภาพของตนเอง และเป็นผู้ที่พร้อมรับเอาประสบการณ์ใหม่ๆ โดยผ่านกระบวนการสร้างภาพในเพลงไทยสมัยนิยมเหล่านั้นนั่นเอง

กิ้น เฮ ซิน (2543) วิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบวรรณกรรมคำสอนสตรีของไทยและเกาหลีในช่วงเวลาใกล้เคียงกันระหว่างไทยกับเกาหลีสมัยรัตนโกสินทร์ตอนต้นและสมัยราชวงศ์โชซอน พบว่า ภาพลักษณ์ของสตรีในอุดมคติที่ทั้งสองประเทศคล้ายกัน คือ ต้องรู้จักประมาณตัวเอง

เป็นผู้ที่งดงามทั้งกายวาจา รู้จักการครองตน เป็นลูกที่ดีของบิดามารดา เป็นภรรยาที่ดีของสามี และเป็นแม่บ้านที่ดี ส่วนภาพลักษณ์ของสตรีในอุดมคติของเกาหลีในสมัยราชวงศ์โชซอน จะต้องเป็นผู้ที่สุภาพเรียบร้อยทั้งกายและจิตใจ เป็นลูกที่ดีของพ่อแม่โดยเฉพาะอย่างยิ่งต้องเป็นลูกสะใภ้ที่ดีต่อบิดามารดาของสามี เป็นภรรยาที่ดี เชื่อฟังและเคารพสามี เป็นผู้สร้างไมตรีกับญาติพี่น้องของสามี เป็นมารดาที่ดี และเป็นผู้ที่มีความสามารถด้านการเรือน จากการเปรียบเทียบคุณสมบัติและหน้าที่ของสตรีในอุดมคติของทั้งสอง ประเทศพบว่าลักษณะร่วมของค่านิยมเกี่ยวกับสตรีในอุดมคติของไทย และเกาหลี 4 ประการ คือ ความเป็นช่างทำหลัง ความเป็นกุลสตรี ความรักเดียวใจเดียว และความเป็นแม่ศรีเรือน แม้การเน้นบทบาทของสตรีแต่ละบทบาทต่างกันเล็กน้อย หรือการแสดงออกทางการกระทำที่ไม่เหมือนกันบ้าง เนื่องจากความแตกต่างด้านภูมิหลังสังคมและวัฒนธรรมแต่ความคาดหวังของทั้งสองสังคมที่มีต่อสตรีเหมือนกัน กล่าวคือ สตรีต้องรักษานวลสงวนตัว รักษาพรหมจรรย์จนถึงวันแต่งงาน หลังจากแต่งงานแล้วต้องจงรักภักดีต่อสามีผู้เดียวและปรนนิบัติสามี รับผิดชอบงานบ้าน เลี้ยงและอบรมสั่งสอนบุตร กตัญญูกตเวทิต่อบิดา มารดา และระมัดระวังกิริยามารยาท

วิชา สันตนาประสิทธิ์ (2543) วิจัยเรื่องการนำเสนอภาพความเป็นชายในภาพยนตร์ไทย ระหว่างปี พ.ศ. 2541-2542 เพื่อทำความเข้าใจถึงภาพความเป็นชายที่นำเสนอในภาพยนตร์ไทย และปฏิสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงในภาพยนตร์เรื่องเดียวกัน ที่แสดงให้เห็นถึงการสานต่อแนวคิดและอุดมการณ์ทางสังคมเกี่ยวกับเรื่องบทบาททางเพศ ผ่านเนื้อหาของภาพยนตร์โดยผู้วิจัยได้เลือกตัวอย่างภาพยนตร์ไทยที่ออกฉายในปี พ.ศ. 2541 - 2542 ทั้งหมด 12 เรื่อง เพื่อวิเคราะห์ภาพความเป็นชาย และโครงสร้างความสัมพันธ์ระหว่างชาย และหญิงที่ถูกนำเสนอในภาพยนตร์ พบว่าภาพยนตร์มีส่วนในการนำเสนอภาพความเป็นชายผ่านเนื้อหาของตัวภาพยนตร์เอง ผลที่ได้พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างชายและหญิงในภาพยนตร์ มักจะสะท้อนความหมายที่ไม่เท่าเทียมกันในเชิงอำนาจ ซึ่งก็เป็นที่ไปตามกระแสหลักของสังคมที่ให้ความสำคัญกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ในขณะที่ผู้ชายถูกนำเสนอในลักษณะของผู้นำ เป็นคนเข้มแข็งกล้าหาญ ผู้หญิงมักถูกนำเสนอในลักษณะตรงกันข้าม คือมักเป็นผู้ตาม และเป็นผู้ที่ต้องอยู่ในการคุ้มครองป้องกันจากผู้ชายเสมอๆ ลักษณะดังกล่าวนี้ เป็นไปตามกระแสค่านิยมของสังคมที่ถืออำนาจผู้ชายเป็นใหญ่นั่นเอง

พินดา หันสวาสดี (2544) วิจัยเรื่องผู้หญิงในภาพยนตร์: กระบวนการผลิตซ้ำภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสังคมไทย โดยศึกษาภาพยนตร์กรณีศึกษาที่ออกฉายในโรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งตลอดปี พ.ศ. 2542 จำนวน 9 เรื่อง ได้แก่ เรื่อง สวัสดิ์บ้านนอก ล่าระเบิดเมือง กำแพง แดงสี รักโลก โกรธ เลว นางนาค ดอกไม้ในทางปิ่น โคลนนิ่ง คนก๊อปปี้คน เรื่องตลก 69 และคนจร พบว่าภาพยนตร์ทุกเรื่องนำเสนอภาพภาพลักษณ์ของผู้หญิงในลักษณะเดียวกัน เป็นภาพลักษณ์ของผู้หญิงไทยในรูปแบบ

อุดมคติทั้งสิ้น ทั้ง 9 เรื่องผลิตซ้ำภาพลักษณ์ของผู้หญิงในรูปแบบอุดมคติซึ่งกระบวนการดังกล่าวเกิดจากการที่ความคิดหลักเกี่ยวกับผู้หญิงที่ส่งจากชนชั้นสูงผ่านทางสื่อต่าง ๆ สามารถครอบงำ และเป็นอุดมการณ์หลักเกี่ยวกับความเป็นผู้หญิงในสังคมไทยได้ ต่อมาผู้สร้างภาพยนตร์ในฐานะสมาชิกในสังคมและเป็นชายได้รับเอกลักษณ์ของผู้หญิงในรูปแบบอุดมคติ มาสร้างผู้หญิงในภาพยนตร์ผ่านกระบวนการสร้างปทัสถานของการยอมรับความเหมือนโดยมีความซื่อซื่อความปกติ เป็นเครื่องมือบนฐานความคิดว่าหากสิ่งใดไม่ปกติต้องถูกทำให้ปกติ ผู้ชมโดยเฉพาะผู้หญิงจึงยอมรับภาพลักษณ์ของผู้หญิงในภาพยนตร์ กระบวนการทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้ภาพลักษณ์ผู้หญิงในรูปแบบอุดมคดียังคงเป็นความคิดหลักเกี่ยวกับความเป็นหญิงของสังคมไทย และผลิตซ้ำภาพลักษณ์ดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง

1.8 ผู้สร้างละครและทีมงาน (Production)

ละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) เป็นละครโทรทัศน์ที่อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาลเกาหลีใต้ มีทีมงานและผู้เกี่ยวข้องต่อไปนี้

ผู้อำนวยการสร้าง: ลี บียอง ฮุน (Lee Byung Hoon)

ผู้ประพันธ์นวนิยาย: ยู มิน จู (Yu Min-Ju)

ผลงาน โดยสังเขป : นักเขียนชื่อดังจากการเขียนบทความลงในนิตยสารผู้หญิงชั้นนำ เช่น Living Senile ชีวิตแม่บ้าน นักวิจารณ์ภาพยนตร์ Video Plaza ประชาสัมพันธ์บริษัท AD Cinema เขียนงานวรรณกรรมมวลชนและนวนิยายสำหรับภาพยนตร์ เช่น Dae Jang Guem, Hwimori, Law of Game, etc.

ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ : คิม ยัง ฮุน (Kim Young-Hyun)

ประวัติโดยสังเขป

1985 : เรียนจบชั้นมัธยมโรงเรียนสตรี Seoul Young-Doung

1989 : เรียนจบคณะบริหารธุรกิจจาก Yonsei University

1991 : ทำงานในสถาบันค้นคว้าวิจัยด้านเศรษฐกิจและสินเชื่อเพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรม และเศรษฐกิจแห่งประเทศไทย

1992 – 1996 : นักเขียนบทละครใน MBC (Love studio, Sunday Nights, etc)

1996 : ประสานงานฝ่ายเขียนบทละครของ MBC (Station 2)

1997-1998 : เขียนบทในรายการเพื่อความบันเทิงของ MBC บท Comedy (Theme Game)

1998 : ประสานงานฝ่ายเขียนบทละครของ MBC (Advocate)

1998 : ได้รับรางวัลด้านการสร้างสรรค์ Theme Game จาก MBC

2001 : เขียนบทละครให้ SBS (Legend)

2003 : เขียนบทละครให้กับ MBC เรื่อง Dae Jang Guem

นักแสดงหญิงและชาย²¹

นักแสดงหญิง

ลี ยอง เอ (Lee Young Ae)	รับบท	ซอ จังกึม (Suh Jang Guem)
ฮอง ริ นา (Hong Ri Na)	รับบท	แช กึมยอง (Choi Kuem Young)
ยาง มี คียง (Yang Mi Kyung)	รับบท	ฮัน ซังกุง (Han Sang Gung)
คุน มี รี (Kyun Mi Ri)	รับบท	แช ซังกุง (Choi Sang Gung)
โยว วอน คี (Yeo Woon Kye)	รับบท	พระมเหสี (Jeong Mal-guem)
ฮาน จี มิน (Han Ji Min)	รับบท	ชินบี (Shin-bi)
ลี เซ อุน (Lee Se Eun)	รับบท	โยรี (Yoel-lee)
ปาร์ค อึน ฮี (Park Eun Hye)	รับบท	เยินเซ็ง (Yeon Saemg)
คิม ฮี ซุน (Kim Hye Sun)	รับบท	ปาร์คเมียงยอ (Park Na in)

นักแสดงชาย

จี จิน ฮี (Ji Jin Hee)	รับบท	มิน จุงโฮ (Min Jung Ho)
อิมโฮ (Im Ho)	รับบท	พระเจ้าจุงจง (King Joong-jong)
ยิม ฮยุน สิก (Yim Hyun Sik)	รับบท	คัง ดีกุกู (Kang Deok-Gu)
ปาร์ค ชาน ฮวาน (Park Chan Hwan)	รับบท	ซอ ซอนซู (Suh Chun-soo)
ลี ฮี โด (Lee Hee Do)	รับบท	แช พันซุล (Choi Pan-Sool)

1.9 ความย่อโดยสังเขป โครงสร้างการเล่าเรื่อง และตัวละครหญิง

1.9.1 ความย่อโดยสังเขป

เริ่มเรื่อง เรื่องราวตั้งแต่รุ่นบิดาและมารดาของซอจังกึม (ซอซอนซูและปาร์คเมียงยอ) ต่อมาเป็นเด็กกำพร้าไปอยู่กับสองสามีภรรยาที่มีอาชีพขายสุราและเป็นพ่อครัวในวัง (คังดีกุกูและภรรยา) จากนั้นฟันฝ่าอุปสรรคจนได้เข้าวังเป็นนางกำนัลเด็ก²²อยู่กับอาหญิง (ฮันซังกุง) ที่เคยเป็นเพื่อนสนิท

²¹ ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่อง

²² นางกำนัลเด็ก หรือ นางกำนัลฝึกหัด ภาษาเกาหลีเรียก “เซ็งกักชิ” เด็กสาวที่ถูกคัดเข้าวัง เพื่ออบรมและสอบเป็นนางวังเด็กที่สอบไม่ผ่านจะถูกส่งตัวกลับบ้าน

ของมารดาคนมาก่อน จากนั้นโตเป็นนางในโดยสมบูรณ์²³ และถูกไล่ออกจากวังเป็นทาสหลวง²⁴ เนื่องจากถูกใส่ร้ายว่าวางยาพิษในอาหารของพระเจ้าจุงจง²⁵ และในตอนท้ายอันซังกุงก็ตาย

: รุ่งพ่อและแม่ (ซอซอนชู และปาร์คเมียงยอ)

“ซอซอนชู” บิดานั้นเป็นทหารองครักษ์ได้รับพระบัญชาจากฮ่องเต้ให้นำสุราพิษไปให้อดีตพระมเหสียุน²⁶ เพื่อรับโทษตาย พอเสร็จสิ้นภารกิจจึงรู้สึกผิดและละอายใจต่อการกระทำของตนเอง จึงดื่มสุราดับทุกข์ ระหว่างเดินทางกลับบ้านเกิดสิ้นตกเขา โชคดีที่นักพรตท่านหนึ่งช่วยไว้ นักพรตทำนายดวงชะตาให้ว่าจะเคราะห์ร้าย โดยจะมีผู้หญิงสามคน²⁷ เข้ามาเปลี่ยนแปลงชีวิตของเขา คนที่หนึ่งเขาจะเป็นคนฆ่าทั้งที่ไม่อยากฆ่า คนที่สองเขาจะช่วยชีวิตไว้แต่จะตายเพราะเขา คนที่สามจะฆ่าเขาแต่ก็จะช่วยชีวิตคนมากมาย นักพรตกล่าวว่าเคราะห์ร้ายกำลังดำเนินอยู่และจะดำเนินต่อไป 14 ปี ต่อมาเขาจึงได้ลาออกจากราชการ โดยหวังจะหลีกเลี่ยงเคราะห์ร้ายซึ่งมาจากผู้หญิงสามคนที่นักพรตเคยทำนายไว้

“ปาร์คเมียงยอ” นางกำนัล²⁸ ที่มีหน้าที่ทำเครื่องเสวยถวายฮ่องเต้ เห็นนางกำนัลแซ (แซซังกุง²⁹ ในเวลาต่อมา) ทำของเสวยผิดจากที่กำหนดจึงนำเรื่องไปบอกซังกุงลิ้มรส³⁰ เตือดร้อนถึงซังกุงสูงสุด³¹ ซึ่งเป็นหัวหน้าดูแลของเสวยของพระราชินี นางกำนัลแซเป็นหลานสาวของซังกุงสูงสุด ดังนั้น

²³ นางในโดยสมบูรณ์ ได้รับบรรจุเป็นข้าราชการระดับ 9 ต้องผ่านการสอบแข่งขันเพื่อคัดเข้าเป็นนางในวังโดยสมบูรณ์ การสอบนี้ภาษาเกาหลีเรียก “ออซอนเคียงยอน” หรือ “พิธีการสอบปรุงอาหาร” เพื่อทดสอบว่าซังกุงจีจะได้ออกเป็นนางในวังที่สอบตก ต้องกลับออกนอกวัง

²⁴ ทาส แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ “กวานบี” หมายถึง ทาสของแผ่นดินหรือทาสหลวง “โนบี” ทาสของบุคคล

²⁵ พระเจ้าจุงจง เป็นกษัตริย์องค์ที่ 11 แห่งราชวงศ์โชซอน ครองราชย์ในปี ค.ศ. 1506-1544

²⁶ อดีตพระมเหสียุน หรือ อดีตซองเฮยยุน คือ อดีตมเหสีที่แซ่ “ยุน” การประจานยาพิษเป็นเหตุการณ์สำคัญทางประวัติศาสตร์แห่งราชวงศ์โชซอนที่บรรดานักปราชญ์ยุนนางที่มีส่วนขัดขวางมิให้อดีตซองเฮยยุนคืนสู่ตำแหน่ง จนนำไปสู่การประจานยาประหารชีวิตถูกจับประหารชีวิตจำนวนมาก (ปีที่ 10 แห่งรัชกาลยอนซานกุน ค.ศ. 1504)

²⁷ ผู้หญิงทั้ง 3 คน คือ อดีตพระมเหสียุน ปาร์คเมียงยอ และซอจังกึม

²⁸ นางกำนัล คือ สาวใช้ในวัง มีตำแหน่งช่วงแรกเป็น “นางกำนัลฝึกหัด” ผ่านการฝึกอบรมทักษะและกฎระเบียบต่าง ๆ ของราชสำนัก เมื่ออายุครบ 15 ปีจะได้เลื่อนขั้นเป็น “นางกำนัลฝ่ายในหรือนางใน” ส่วนการเลื่อนขั้นในแต่ละครั้งจะต้องมีการทดสอบและการแข่งขัน

²⁹ ซังกุง เป็นชื่อเรียกตำแหน่งนางกำนัลชั้นสูง ส่วนคำนำหน้าคือ สกุลหรือแซ่ เช่น แซซังกุง อันซังกุง มินซังกุง หรือซอซังกุง ซังกุงมีหลายระดับระดับสูงสุด คือซังกุงปกครอง ถัดมาคือซังกุงรับบัญชา ซังกุงพี่เลี้ยง ซังกุงสาวใช้ และทุกแผนกจะมีหัวหน้าซังกุงที่คอยกำกับดูแล เรียกว่า ซังกุงสูงสุด

³⁰ ซังกุงลิ้มรส หมายถึง ซังกุงที่มีหน้าที่ชิมเครื่องเสวยของฮ่องเต้ก่อนเพื่อทดสอบว่ามีพิษหรือไม่

³¹ ซังกุงสูงสุด หมายถึง ซังกุงที่คอยกำกับดูแลแผนกต่าง ๆ เช่น ซังกุงสูงสุดของห้องเครื่อง หรือซังกุงสูงสุดแห่งซุรากัน ก็คือมีหน้าที่ควบคุมแผนกเครื่องเสวยของพระราชินีทั้งหมด

จึงฆ่าปาร์คเมียงยอ ไล่ความว่ามีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับผู้ชายในวัง นางก้านัลฮัน (ฮันซังกุงในเวลาต่อไป) ซึ่งเป็นเพื่อนกับปาร์คเมียงยอและแซซซังกุงเสมือนเป็นพี่น้อง รู้แผนการจึงแอบวางยาถอนพิษในเหล้าพิษ ปาร์คเมียงยอจึงรอดตายพาตัวเองไปหมดสติที่ริมแม่น้ำ ซอซอนชูผ่านมาพบ โดยบังเอิญจึงช่วยชีวิตไว้ ซอซอนชูรู้ว่าปาร์คเมียงยอคือผู้หญิงคนที่สอง แต่ก็ดูนางเป็นอย่างดีต่อมาก็อยู่กินกันแบบสามีภรรยา

จากนั้นอีก 8 ปีต่อมา ซอซอนชูประกอบอาชีพตีคาบส่วนปาร์คเมียงยอเป็นแม่บ้าน ทั้งสองใช้ชีวิตอย่างชาวบ้านมีลูกสาวชื่อ “ซอจังกึม” เป็นเด็กที่มีนิสัยใฝ่รู้ มักแอบไปรำเรียนหนังสือกับศิษย์ของขุนนางทั้งหลาย แต่ทุกครั้งก็จะถูกราคาทำโทษอยู่เป็นประจำ เนื่องจากนางไม่ต้องการให้ใครรู้ฐานะที่แท้จริง หากผู้ใดรู้ครอบครัวอาจมีอันตราย เมียงยอเห็นว่าจังกึมสนใจอยากเรียนหนังสือ จึงสอนให้ ต่อมาซอซอนชูเล่าเรื่องที่เคยรับราชการเป็นทหารองครักษ์ให้ลูกสาวฟังจนได้ พระเจ้ายอนฮัน³² ได้ขึ้นครองราชย์และสืบเรื่องการสิ้นพระชนม์ของพระมาดาจึงประกาศหาฆาตกรรมาลงโทษ

ซอซอนชูและซอจังกึมไปควมวปล้ำที่ตลาด จังกึมขบเร้าให้บิดาขึ้นประลองฝีมือปรากฏว่าซอซอนโชชนะ แต่คู่ต่อสู้ใช้มีดทำร้ายซอซอนโชจนได้รับบาดเจ็บและดูถูกว่าเป็นไพร่มาเล่นกับพวกชนชั้นกลาง จังกึมทนให้ใครว่าบิดาไม่ได้จึงผลอปากร้องออกไปว่าบิดาเคยเป็นทหารองครักษ์³³ ของพระราชามาก่อน ทุกคนรอบข้างจึงจำได้ว่าซอซอนโชเป็นนักโทษอาญาแผ่นดินจึงถูกจับตัวไปเมียงยอและจังกึมพากันหลบหนีการตามล่าของทหาร ไปตามหาซอซอนชูที่เมืองฮันยาง³⁴ สุดท้ายเมื่อไปขอความช่วยเหลือจากฮันซังกุงเพื่อนเก่า แซซซังกุงจึงรู้ว่าเมียงยอยังไม่ตายก็ตามฆ่าจนทำให้จังกึมกำพร้าแม่ ก่อนตายปาร์คเมียงยอบอกให้จังกึมเป็นซังกุงสูงสุดให้ได้เพื่อสานฝันต่อจากตนและช่วยล้างมลทินให้

: ซอจังกึม เป็นนางก้านัลเด็กในวังหลวง

หลังจากที่กำพร้าทั้งพ่อและแม่จังกึมเดินทางลงจากเขาตามลำพัง พบกับคังค็อกกูและภรรยา (ครอบครัวคนขายสุราและเป็นพ่อครัวในวังหลวง) เมื่อทั้งสองเห็นหน้าตาและแววเฉลียวฉลาดของจังกึม จึงอุปการะจังกึมเอาไว้เป็นลูกบุญธรรม มักจะช่วยไปส่งเหล้าให้แก่ลูกค้าอยู่เสมอ

มีอยู่วันหนึ่งจังกึมได้รับมอบหมายให้นำเหล้าไปส่งที่จวนแห่งหนึ่ง องค์ชาย (พระเจ้าจุงจงในเวลาต่อมา) สั่งให้จังกึมนำไหเหล้าเรียงกันจนรู้แผนการทั้งหมดคณะปฏิบัติจัดไว้ จังกึมเห็นนางก้านัลจึงขอร้องให้รับนางไว้เป็นนางก้านัลเด็ก องค์ชายรู้สึกว่าเป็นเด็กที่เฉลียวฉลาดมีไหวพริบจึงสั่ง

³² พระเจ้ายอนซานกุน ผู้ปกครององค์ที่ 10 แห่งราชวงศ์โชซอน (ค.ศ. 1495-1506) แต่มิได้ถูกเรียกขานในฐานะกษัตริย์ ยังคงใช้คำว่ากุน ซึ่งแปลว่าองค์ชายตามเดิมเนื่องจากอุปนิสัยโหดร้ายขาดทศพิธราชธรรม

³³ ทหารราชองครักษ์หรือกองในสมัยราชวงศ์โชซอน ภาษาเกาหลีเรียก “เนกึมวี”

³⁴ เมืองฮันยาง คือ เป็นนครหลวงแห่งดินแดนโชซอน ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นกรุงโซลแห่งประเทศเกาหลีได้ปัจจุบัน

ให้นางกำนัลเป็นธรรมาจารย์รับจังกิมไว้เป็นนางกำนัล หลังขึ้นครองราชย์ก็สถาปนาตนเองเป็น “พระเจ้าจุงจง” ในที่สุด จังกิมก็ได้เข้าวังหลวง ได้รับการอบรมสั่งสอนธรรมเนียมในวังหลวงและพบกับ “ยองโน” เพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นเด็กที่เอาตัวเองเป็นใหญ่ และชอบรังแกคนอื่น ยองโนเหยียดหยามจังกิมว่าต่ำต้อยไม่ยอมให้เข้าห้อง จังกิมอยากเปิดเผยฐานะที่แท้จริงของบิดาและมารดาให้ยองโนรู้ แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของบิดาและมารดา ที่กำชับไว้ว่าถ้าพูดถึงเรื่องครอบครัวทุกคนจะต้องตายหมดจึงไม่พูด จากนั้นจึงนึกถึงตำราอาหารชั้นเลิศที่แม่บอกไว้ก่อนตายว่าซ่อนไว้ในห้องเครื่องปรุงจึงชวน “เยนเซียง” เพื่อนสนิทไปหา เยนเซียงหกล้มในครัวทำของเสวยสำหรับฮ่องเต้เสียหาย ไม่นานนักฮันชังกุงและนางกำนัลมินจึงเข้ามาพบ จึงแก้ปัญหาเฉพาะหน้าทำข้าวต้มยิบบัวเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าจุงจงแทน ทั้งสองจึงถูกลงโทษให้ออนในโกดังเก็บของทำครัว ยอนเซียงบาดเจ็บอยู่ในโกดังเก็บของ ร้องตะโกนไม่มีใครช่วย จังกิมเจอสมุนไพร่ในโกดังจึงนำมาห้ามเลือดให้เยนเซียง ฮันชังกุงประหลาดใจมากที่เห็นจังกิมรู้จักใช้สมุนไพร่ห้ามเลือด

จากนั้นจังกิมถูกลงโทษให้ทำความสะอาดโดยให้พักการเรียน จังกิมแอบไปเรียนหนังสือนอกห้อง เมื่อรู้ว่าชังกุงกำลังคัดเลือกเด็กเข้ามาเป็นนางกำนัลในแต่ละฝ่าย จังกิมขอร้องให้ตนได้มีสิทธิ์สอบคัดเลือก ชังกุงอบรม³⁵ รับปากแต่มีข้อแม้ว่าจังกิมจะต้องมีอน้ำไว้จนเช้า วันรุ่งขึ้นจังกิมได้เข้าสอบเป็นคนสุดท้ายแม้คำถามจะยากแต่ก็ตอบถูกต้อง สุดท้ายถูกส่งตัวให้ไปทำงานกับฮันชังกุง เมื่อได้มารับใช้ฮันชังกุง ฮันชังกุงถามทำไมถึงอยากอยู่ในวัง จังกิมตอบว่าอยากเป็นชังกุงสูงสุด จากนั้นก็ถามฮันชังกุงต่อไปว่าทำอะไรจึงจะสำเร็จ ฮันชังกุงไม่พอใจคำตอบของจังกิม จึงเฉไฉสั่งให้ขอจังกิมรินน้ำให้ดื่มอยู่หลายวัน สุดท้ายจังกิมก็รู้สาเหตุที่ฮันชังกุงให้ไปเอาน้ำมาก็เพราะต้องการให้รู้หัวใจของแม่ครัวว่าต้องถามคนกินก่อนเสมอ จากนั้นจังกิมถูกชั้นยาแกล้งให้ไปพบชังกุงสูงสุดกลางที่ประชุม จังกิมเชื่อจึงถูกฮันชังกุงลงโทษให้ไปทำงานล้างชามและงานเบ็ดเตล็ดทั่วไป ช่วงนั้นเกิดพายุทำให้น้ำในบ่อล้างจานสกปรก อาหารวัตถุดิบสำหรับทำอาหารในห้องครัวตำหนักต่าง ๆ บุคเน่าไปหมด มีเพียงครัวที่ใช้สำหรับทำเครื่องเสวยฮ่องเต้เท่านั้นที่ไม่เสียหาย บรรดาชังกุงต่างพากันประหลาดใจหลังจากตรวจสอบพบว่ามีสาเหตุมาจากน้ำไม่สะอาด จังกิมถูกมาตอนดึกมาดื่มน้ำล้างจาน อาหารในตำหนักจึงไม่น่าเสีย

กลางดึก จังกิมนั่งสนเขมอยู่ที่ศาลาริมน้ำและพบกับเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกันชื่อ “กิมยอง” (ขณะนั้นจังกิมไม่รู้ว่าเป็นเด็กสาวคนนั้นคือกิมยอง) จังกิมเล่าเรื่องที่เพื่อนไม่ชอบกิมยอง กิมยองจึงสอนความรู้เรื่องการสนเขมให้จังกิม ในวันแข่งขันจังกิมจึงรู้ความจริงว่าเด็กสาวที่นางพบเมื่อคืนคือกิมยอง (หลานสาวของแซชชังกุง) กิมยองบอกแซชชังกุงว่าเพื่อนไม่พอใจกล่าวหาว่านางเป็นเด็กเสี้ยน เพื่อความยุติธรรมในการแข่งขันจึงเสนอให้มีการแข่งขันสนเขมโดยการปิดไฟ ผลปรากฏ

³⁵ ชังกุงอบรม หมายถึง ชังกุงที่มีหน้าที่ฝึกอบรมนางกำนัลฝึกหัดเพื่อเตรียมสอบเข้าไปอยู่ในแผนกต่าง ๆ

ว่ากิมของชนะที่หนึ่ง จังกิมได้ที่สอง จังกิมกล่าวว่ากิมของเป็นคนสอนนางสนเข้ม ทำให้ถูกเพื่อน ๆ ไม่พอใจไปด้วย จังกิมไปร้องไห้กับฮันซังกุง ฮันซังกุงจึงบอกว่าเป็นวังหลวงจะพูดอะไรก็ต้องระวัง ปากให้มาก จากนั้นไม่นานฮันซังกุงปกครองที่เป็นป่าของแซซังกุงก็ถูกปลดจากตำแหน่งเนื่องจากป่วย ทำให้ของฮันซังกุงผู้นำที่ดีมีความยุติธรรมขึ้นดำรงตำแหน่งแทน

: ขอจังกิม เป็นนางกำนัลที่โตเป็นผู้ใหญ่

เมื่อจังกิมโต มีนิสัยขี้อายหรืออยากเห็นเริ่มทดลองเรื่องต่าง ๆ จนได้รู้เคล็ดลับใหม่ ๆ มากมาย เช่นทดลองเอาถ่านไปไว้ในไหเครื่องปรุงให้อาหารไม่มีกลิ่น เกิดเหตุการณ์องค์หญิงไม่เสวยอาหาร ส่องแต่ก้มใจไม่เสวยตาม ของฮันซังกุงเรียกประชุมนางกำนัลกำชับให้ปรุงอาหารสุดความสามารถ เพื่อให้องค์หญิงเสวยเหมือนเดิม กิมของเห็นจังกิมทดลองถ่านจึงนำไปประยุกต์กับการทำจี้ก องค์หญิงทรงกินและตรัสถึงสาเหตุที่เสวยอาหารไม่ลงเพราะรู้สึกว่าการมีรสชาติประหลาดแต่เมื่อเห็นพระบิดาทรงรับประทานจึงไม่กล้าทำให้เป็นเรื่องใหญ่ขึ้นมา

จากนั้นราชทูตต้าหมิงนำไก่ทองถวายพระเจ้าจุงจง พระองค์ทรงรับสั่งให้ดูแลไก่ทองอย่างดี แซซังกุงมีหน้าที่ปรุงอาหารถวายพระเจ้าจุงจง แต่กิมของทำไก่ทองหาย กิมของตัดสินใจออกจากวังหลวงเพื่อตามหาไก่ทองกลับมา จังกิมรู้เรื่องที่เกิดกับกิมของทำไก่ทองหายไปจึงช่วยหาให้อีกแรง จังกิมพา กิมของลอบออกจากวังหลวงไปที่บ้านแซพันซูล³⁶ จังกิมไปบ้านเพื่อขอความช่วยเหลือจากคังคึกกู กิมของกำชับจังกิมว่าต้องกลับมาก่อนคำกลับวังหลวงพร้อมกัน จังกิมซื้อไก่ทองมาได้แต่ระหว่างทางที่เดินทางไปยังบ้านแซพันซูล พบมินจุงโฮได้รับบาดเจ็บจึงช่วยปฐมพยาบาล และทำมีดเงิน³⁷ ที่บิดาให้ตกไว้ เรื่องรู้ถึงหูของฮันซังกุง แซซังกุงเดินทางไปที่บ้านแซพันซูลเพื่อรับกิมของและจังกิมกลับ จังกิมกลับมาไม่ทัน กิมของขอร้องให้รอจังกิมแต่แซซังกุงก็ไม่รอ จึงกลับวังก่อน

จังกิมโดนไล่ออกจากวังไปอยู่สวนผัก เสรีโศกเสียใจที่ไม่มีโอกาสเข้าร่วมการแข่งขันทำเครื่องเสวยเพื่อเป็นนางในโดยสมบูรณ์ แต่จังกิมไม่ยอมแพ้ไม่ยั้งเฉยศึกษาความรู้เรื่องสมุนไพร และศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเองจนสามารถปลูกต้นแพกุนที่เป็นสมุนไพรสรรพคุณอันเหลือ เป็นพืชเศรษฐกิจที่ต้องสั่งซื้อจากจีนในราคาแพง ตอนแรกได้พยายามปลูกหลายครั้งและล้มเหลว อย่างไรก็ตามก็ปฏิบัติตามว่าจะปลูกให้ได้ จังกิมอดทนและมานะพยายามจนเพาะเลี้ยงต้นกล้าสำเร็จ ข้าราชการปลูกต้นแพกุน ทำให้จังกิมมีสิทธิ์เข้าสอบเป็นนางในอีกครั้ง จากนั้นได้เข้าของ³⁸ ฝากจดหมายของ

³⁶ แซพันซูล คือ คนตระกูล “แซ” เป็นพี่ชายของแซซังกุง พ่อค้าที่ผูกขาดสินค้า มีเส้นสายในวังกับขุนนางระดับสูง

³⁷ มีดเงิน อยู่ใน “กุ๊วอัยสามซ่ง” ประกอบด้วยด้ามหมีง ฟูกันและมีดเงิน สตรีเกาหลีโบราณมักพกมีดสั้นไว้เพื่อแทงตัวตายยามวิกฤตหรือเพื่อรักษาศักดิ์ศรีของตนเอง

³⁸ ได้เข้าของ ดำรงตำแหน่งหัวหน้าหน่วยงาน ภาษาเกาหลีเรียกว่า “พันกวาน” เป็นข้าราชการระดับของ 5 พุ่ม (ระดับ 9) เทียบเท่าตำแหน่งฮันซังกุงสูงสุดของห้องเครื่อง

คนไปมอบให้อาจารย์ใหญ่ที่หอบัณฑิตแต่จังกึมกลับพบมินจุงโฮ หลังจากที่มินจุงโฮอ่านเนื้อความในจดหมายถึงรู้ว่า ได้ทำของขออนุญาตให้จังกึมอ่านหนังสือของหอบัณฑิตได้ เนื้อความในจดหมายยังกล่าวถึงความฉลาดและความสามารถของจังกึมไว้ด้วย

การแข่งขันทำเครื่องเสวยภาคปฏิบัติต้องทำหมั่น โถวและน้ำแกงหมั่น โถว จังกึมนำกระดูกวัวมาต้มทำน้ำแกงเคี้ยวให้เข้มข้น กลางดึกกลับพบว่าเป็งหมีหายไปถึงเข้าไปในห้องเครื่องที่ใช้ทำของเสวยพบนางกำนัลเย็บปักขโมยเป็งหมีมาทำหมั่น โถว ต่อมาเมื่อรู้ว่านางกำนัลเย็บปักและชังกุงอาวุธโสที่กำลังจะถูกปลดเกษียณออกจากวังเป็นแม่ลูกกัน เนื่องจากวัยสาวถูกข่มขืน จังกึมจึงไม่มีทางเลือกขอให้มินจุงโฮนำผักที่สวนผักมาเป็นวัตถุดิบแทน จังกึมนำผักกาดมาทำหมั่น โถวแทนเป็งหมี หลังจากทุกคนได้ชิมต่างออกปากชมหมั่น โถวของจังกึมรสชาติดี แต่จังกึมใช้วัตถุดิบผิดไปจากที่กำหนดทำให้ขาดคุณสมบัติในการสอบผลคือสอบไม่ผ่าน ก็มของชนะเลิศได้อันดับที่ 1 พระพันปีทรงเสด็จมาถึงสนามแข่งขันชื่นชมในรสชาติหมั่น โถวของกึมของ และชมจังกึมที่รู้จักใช้วัตถุดิบอื่นมาทำหมั่น โถวซึ่งรสชาติดีบวกกับจังกึมรู้จักพูดว่า อาหารที่ทำเพื่อสุขภาพอ่อนแอและวัฒนธรรมการกินของชาวบ้าน และผักที่นำมาทำมีสรรพคุณมากมาย ส่วนเป็งหมีราคาแพงชาวบ้านหากินไม่ได้ ในที่สุดจังกึมก็ได้เลื่อนชั้นเป็นนางกำนัลดันเครื่อง ก็มของชนะการแข่งขันจึงได้เลื่อนชั้นเป็นนางกำนัลห้องเครื่องอันดับหนึ่ง มีสิทธิ์เข้าห้องเครื่องที่ใช้ทำของเสวยอ่อนแอได้ทุกเมื่อ

: ขอจังกึม เป็นนางในโดยสมบูรณ์

จังกึมได้เป็นนางในโดยสมบูรณ์ ส่องเดี่ยวออกนอกกำแพงวังให้ทหารและนางกำนัลตามเสด็จเพื่อทำอาหารยามที่ล่าสัตว์เสร็จ ขณะที่นางกำนัลทำของเสวยถวายส่องเดี่ยวไม่ทันระวังใส่วัตถุดิบที่มีพิษลงไป มินชังกุงและฮันชังกุงหมดสติเนื่องจากชิมสารพิษ ก็มของและจังกึมต้องทำของเสวยใหม่เพื่อถวายพระเจ้าจุงจงที่อยากเสวยพะหมีเย็น จังกึมแบ่งงานกับกึมของโดยรับผิดชอบมน้ำแกงกึมของทำเส้นหมี จังกึมนึกถึงน้ำแรมนภูเขาจึงขึ้นไปเอามาทำทั้งสองทำได้ดีและส่องเดี่ยวชอบมาก

แซชังกุงตั้งกึมของนำยันต์สาปแห่งเปลี่ยนเพศทารกในครรภ์พระมเหสีไว้ในห้องเครื่องปรุง แต่กึมของปฏิเสธ จังกึมเข้าไปค้นหาตำราอาหารที่เมียงยอเขียนในห้องเครื่องปรุงขณะที่กึมของก็นำฝ้ายันต์ไปใส่ในห้องเครื่องปรุงตามคำสั่งแซชังกุงจนได้ เย็นเช็งเห็นกึมของทำลับ ๆ ล่อ ๆ และเห็นจังกึมเข้าไปค้นหาของในห้องเครื่องปรุง รุ่งขึ้นจังกึมค้นพบตำราอาหารของมารดา เมื่อเรื่องยันต์เปลี่ยนเพศเปิดเผย ซองชังกุงต้องการสืบหาความจริงให้กระจ่าง และฮันชังกุงก็ขอร้องให้ซองชังกุงไม่เอาเรื่องเพราะจังกึมจะตาย ซองชังกุงยืนยันว่าหากจังกึมถูกล่กรรมอาญาก็กึมของก็ต้องถูกล่กรรมไปด้วยเช่นกัน ท้ายที่สุดทั้งคู่จึงเป็นอิสระเพราะซองชังกุงไม่เอาเรื่อง

อาหารที่คังคึกคูทำมีปัญหาส่องเดี่ยวมีอาการขาไปทั้งตัว ซองชังกุงปรึกษาพ่อครัวใหญ่พบว่าหมอลหลวงไม่สามารถวินิจฉัยสาเหตุของโรคได้จึงโยนความผิดให้คังคึกคูว่าอาหารมีพิษ หมอลหลวง

กล่าวว่าพิษบางชนิดไม่สามารถตรวจได้ด้วยเข็มทอง จึงก็ศึกษาตำราแพทย์พบว่าถ้าหากกินจันทร์เทพสมโสมเข้าไปจะทำให้พิษในจันทร์เทพทวีความรุนแรงขึ้น จึงก็ต้องการพิสูจน์สมมติฐานจึงใช้ร่างกายทดสอบ ปรากฏว่าสมมติฐานถูกต้อง ทำให้ตั้งคำถามถึงความผิดแต่ต่อมาเกิดผลข้างเคียงกับ จึงก็คือลิ้นรับรสไม่สามารถรู้รสชาติอาหารได้ ใกล้เคียงกับแข่งขันคัดเลือกรังของห้องเครื่องขึ้นมาแทนของชังกง ฮันชังกงขอความช่วยเหลือจากจึงก็ให้เป็นผู้ช่วยในการแข่งขัน แต่จึงก็กล่าวกับฮันชังกงว่าไม่สามารถช่วยได้เนื่องจากประสาทรับรสชาติเสียไป ฮันชังกงและจึงก็ออกไปหาหมอแต่ไม่มีหมอกคนใดสามารถรักษาได้ ฮันชังกงให้กำลังใจจึงก็อย่าได้ท้อถอย ก่อนที่จะกลับเข้าวังหลวงฮันชังกงไปตลาดซื้อปลาจากพ่อค้าตาบอดจึงได้แรงบันดาลใจให้จึงก็จินตนาการรสสัมผัสแทนการชิมด้วยลิ้น ระหว่างนั้นเกิดเหตุการณ์เครื่องปรุงเปลี่ยนรส จึงก็กับฮันชังกงหาสาเหตุโดยเริ่มจากออกไปดูขั้นตอนการทำโอ่งหมักและวัตถุดิบ เมื่อรู้ว่าไม่มีสิ่งหน้าสังเกตุจึงไปดูเครื่องปรุงชาวบ้านที่วารสดีที่สุดพบว่าอยู่ใต้ต้นไม้ ในวังหลวงตัดต้นไม้จึงเกสรที่เคยตกลงในไหหายไป จึงรู้สาเหตุว่าที่เครื่องปรุงเปลี่ยนรสเป็นเพราะมีคนตัดต้นไม้ในวังออกจนหมด

ยิ่งวันแข่งขันใกล้เข้ามา แม้จึงก็จะมีฝึกฝนปรุงอาหารโดยใช้จินตนาการไม่ละความพยายามที่จะศึกษาตำราแพทย์เพื่อรักษาตัวเอง เมื่อพบได้ทำของกำลังทดสอบการรักษาโรคด้วยเหล็กในสิ่งจึงอาสาเป็นหนูทดลองโดยไม่คิดถึงเจ็บปวดหรือผลข้างเคียงที่จะตามมา สุดท้ายก็หายและรับรูรสชาติได้ตามเดิม

งานคัดเลือกการเป็นชังกงสูงสุดระหว่างฮันชังกง และแซชังกงเป็นงานใหญ่โดยฮ่องเต้มอบให้เป็นหน้าที่หลักของพระพันปีในการตัดสิน การแข่งขันรอบแรกโจทย์คือ นำวัตถุดิบที่ชาวบ้านไม่กินมาทำเป็นวัตถุดิบใช้ประกอบอาหาร ก็มองใช้ครีบบปลาเป็นวัตถุดิบ ฮันชังกงและจึงก็ใช้บัวแดง ก็มองมีเวลาน้ำแกงจึงไปร้านชำแหละเนื้อวัว จึงก็ต้องการวัตถุดิบที่ดีจึงตัดสินใจรอจนถึงวันรุ่งขึ้นค่อยกลับวังจึงก็ไม่กังวลเรื่องเวลาในการปรุงเนื่องจากมีวัตถุดิบชั้นดี เมื่อการแข่งขันมาถึงแซชังกงเป็นฝ่ายชนะ ฮันชังกงตั้งสอนจึงก็ว่าที่แพ้เพราะขณะตุ๋นกระดูกวัวจึงก็ได้ใส่ลมวัวลงไปด้วยชาวบ้านไม่มีทางหาขอคิมกินได้อีกทั้งยังลืมหัวใจของการทำอาหารนั่นก็คือ การใช้เวลาในการเคี้ยวน้ำแกง เพราะจึงก็ต้องการเอาขณะจึงลิ้มกฏที่ตั้งไว้และหัวใจของการทำอาหาร จึงทำโทษให้ไปดูแลชังกงที่เลี้ยงของพระมเหสีแทนไม่ให้นางเป็นผู้ช่วยอีก ในระหว่างนี้ความรักของจึงก็และมีนงจู่ได้ก่อตัวขึ้น จึงก็ออกมาดูแลชังกงที่เลี้ยงและเป็นฉนวนให้ก็ของเปลี่ยนตัวเองกลายเป็นคนไม่ดีเพราะผิดหวังจากความรักจึงต้องการเอาชนะจึงก็ให้ได้ทุกทางตั้งแต่นั้นเป็นต้น จึงก็คอยดูแลชังกงที่เลี้ยง³⁹ อย่างใกล้ชิด และหาอาหารที่ชังกงที่เลี้ยงอยากกินก่อนตายได้ (เป็นข้าวที่พี่ชายหามาให้ก่อนตายก็คือข้าวสารที่ได้จากการตากแดดจนได้ที่) จึงก็รู้ว่าอาหารที่เกิดจากใจก็คืออาหารที่

³⁹ ชังกงที่เลี้ยง มีหน้าที่ดูแลพระมเหสีหรือพระสนมของฮ่องเต้ รวมถึงช่วยเลี้ยงพระธิดาและพระโอรส

ต้องรู้จักการรอกอย ข้าวที่ร่อยที่สุดสำหรับซังกุงพีเลี้ยงก็คือ ข้าวที่ตากแดดจากธรรมชาติเท่านั้นจะ
 ถัดเวลาโดยการนำไปผิงไฟจากเตาไม่ได้ เมื่อซังกุงพีเลี้ยงตาย จังกิมก็ได้อลับเข้าวังอีกครั้ง

ขณะนั้นเกิดเหตุการณ์ของซังกุงถูกใส่ร้ายว่าเป็นโรคระบาดให้ออกจากวังทำให้การแข่งขัน
 ถูกระงับไว้ก่อน โดยให้แซซังกุงรับตำแหน่งเป็นซังกุงสูงสุดแทนไปก่อน ฮันซังกุงกับจังกิมถูก
 ย้ายให้ไปอยู่ตำหนักแทเพียง⁴⁰ เพื่อรับทูตที่มาจากจีน ทูตจีนเป็นโรคร้อนในแต่มีคำสั่งให้ทำอาหาร
 เลิศรส ฮันซังกุงขัดคำสั่งไม่ยอมทำเพราะคิดว่าอาหารเหล่านั้นจะทำให้เกิดโทษต่อร่างกายทูตจีนจึง
 ทำแต่อาหารที่มีส่วนประกอบของผัก ทำให้ทูตโกรธมากสั่งจับฮันซังกุง จังกิมกลัวฮันซังกุงมีโทษจึง
 รับปากจะดูแลเรื่องการกินให้อาการดีขึ้นหากทำไม่ได้จะรับโทษตาย จากนั้นเมื่อผ่านไปห้าวันตาม
 กำหนดเวลา แซซังกุงถือโอกาสทำอาหารเลิศรสมาให้แต่ทูตกินไม่มากและบอกมาให้จังกิมทำอาหาร
 ต่อ เพราะยกย่องหลักในการใช้หัวใจของแม่ครัวทำอาหารที่ว่าแม่จะตายก็ไม่ยอมทำอาหารที่มีโทษ
 แก่คนกิน เมื่อเรื่องนี้รู้ถึงหูพระพันปี จึงให้รางวัลโดยการให้ถือเป็นการแข่งขันในรอบสองเรื่อง
 คุณสมบัติของแม่ครัว รอบสองถือว่าฮันซังกุงชนะจึงเหลืออีกเพียงรอบเดียวนั้นคือรอบสุดท้ายและ
 คือรอบตัดสินว่าใครจะได้ขึ้นเป็นซังกุงสูงสุด

เมื่อใกล้วันแข่งขัน ฮันซังกุงออกไปหาวัตถุดิบนอกวังถูกแซพันซุลพี่ชายของแซซังกุงคู่แข่ง
 จับตัวไปให้มาไม่ทันการแข่งขันทำให้จังกิมต้องรับหน้าที่แข่งขันแทน ยอนเซ็งเป็นลูกมือให้จังกิม
 ทั้งสองตื่นเต้นและไม่มั่นใจแต่จังกิมจะคอยให้กำลังใจ และระงับความตื่นเต้นของยอนเซ็งทำอาหาร
 แข่งกับแซซังกุง การแข่งขันสองรอบแรกจังกิมแพ้ ต่อมาจังกิมใช้สูตรจากตำราอาหารของแม่ที่คั้น
 เจอในห้องครัวที่นำเรื่องรอบตัวมาใช้ เช่นการใช้รสเผ็ดของดินมาหมักไก่ การนำหม้อใส่อาหารทำ
 ให้อุ่นซึ่งเมียงยอได้จดเคล็ดลับนี้ขณะที่เป็นนางในห้องเครื่อง การแข่งขันดำเนินมาจนมีคะแนน
 เสมอกัน รอบตัดสินนั้นเป็นของหวาน จังกิมนำบัวที่โตนภูเขาขึ้นถวาย กล่าวว่าอาหารจานนี้เป็น
 อาหารชั้นเลิศที่สุดสำหรับฮ่องเต้ จังกิมเล่าเรื่องที่แม่ของนางกินผลบัวก่อนที่จะสิ้นใจให้ทุกคนฟัง
 อย่างน่าประทับใจ ทิ้งท้ายว่าใช้ความรู้สึกที่เทิดทูนพระคุณแม่ทำอาหารนี้ให้ฮ่องเต้จากหัวใจ พระ
 เจ้าจุงจงทรงซาบซึ้งกับเรื่องราวที่จังกิมเล่า ตรัสชมเชยว่าจังกิมคือแม่ครัวที่ดีที่สุดของห้องเครื่อง
 พระพันปีทรงรู้ถึงเจตนาของพระเจ้าจุงจงจึงเคารพการตัดสินใจของพระเจ้าจุงจง ปรากฏว่าฮันซังกุง
 เป็นฝ่ายชนะ ซอจังกิมดีใจถึงกับกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ แซซังกุงไม่ยอมรับความพ่ายแพ้รู้สึกเคียดแค้น
 และป้าทุกคนในห้องเครื่องไม่ยอมรับและประท้วงนาง เนื่องจากกษัตริย์กำเนิดที่แม่เคยเป็นนางรม
 ขึ้นมาพูดทำให้ซังกุงทุกคนไม่ยอมทำงานประท้วง

⁴⁰ ตำหนักแทเพียง ภาษาเกาหลีเรียกว่า “แทเพียงกวาน” หรือ ที่พักที่เตรียมไว้แก่คณะทูตจากแผ่นดินใหญ่เป็นการ
 เฉพาะปัจจุบันยังคงตั้งอยู่บนถนนชงโน กลางใจเมืองกรุงโซล

ฮันซังกุงท้อแท้หมดอาลัยตายอยาก เมื่อการประทวงรุนแรงจนทนไม่ไหวฮันซังกุงจึงเข้าเฝ้า พระพันปีและพระมเหสีให้จัดการแข่งขันขึ้นอีกครั้ง คราวนี้นางจะลงแข่งด้วยตัวเอง ทูลขอว่าหาก ครั้งนี้นางชนะก็ขอให้มีโอกาสถอดถอนหรือลดทอนตำแหน่งเหล่านั้นงำนำได้ พระมเหสีกราบทูล พระพันปีว่าการที่นางงำนำไม่ยอมรับฮันซังกุงเพราะชาติกำเนิด ไม่ใช่เพราะไม่ได้เข้าร่วมแข่งขันจึง ควรจะให้อำนาจให้ลูกน้องเกรงกลัว หัวข้อการแข่งขันคือ การหุงข้าวจากนั้นให้ซังกุงทั้งหลายชิม แล้วให้คะแนน ข้าวที่ฮันซังกุงหุงได้รับคะแนนมากที่สุดทั้งที่ซังกุงทั้งหลายกล่าวว่าข้าวของแซซังกุง อร่อยที่สุด แม้ว่าซังกุงทั้งหลายต่างรู้สึกว่าการที่แซซังกุงหุงหอมกรุ่นอร่อยกว่า แต่กลับชอบรสชาติ ของข้าวฮันซังกุงว่าถูกปากมากกว่า (สิ่งที่ดีที่สุดไม่ได้เป็นสิ่งที่น่าพอใจที่สุดเสมอไป) เพราะฮันซัง กุงรู้ว่าเหล่าซังกุงทั้งหลายชอบกินข้าวแบบใดเพราะเป็นเพื่อนมาตั้งแต่เด็ก จึงหุงข้าวได้ถูกปากและ ยังรู้อีกว่าพระมเหสีและฮ่องเต้ชอบข้าวแบบไหนจึงหุงต่างกัน พระพันปีและพระมเหสีชมเชยความ ละเอียดรอบคอบ ประกาศให้ฮันซังกุงเป็นผู้ชนะและมีคุณสมบัติเหมาะสมที่สุดกับตำแหน่งนี้ เมื่อ ตำแหน่งสูงสุดของห้องเครื่องเป็นของฮันซังกุง นางเพิ่มตำแหน่งซังกุงตรวจตราที่มีหน้าที่ตรวจสอบ ของที่เข้าออกนอกห้องเครื่อง ทำให้ผู้เคยได้รับผลประโยชน์ส่งสินค้าเข้าห้องครัวเสียประโยชน์มาก ซังกุงทั้งหลายก็ไม่สามารถนำวัตถุดิบในวังไปขายได้อีกจำทำให้คนเหล่านี้ไม่พอใจอีกทั้งแซซังกุงยัง พยายามใส่ร้ายฮันซังกุงทุกวิถีทาง

เมื่อโอกาสมาถึงแซซังกุงก็ใส่ร้ายฮันซังกุงเรื่องเป็ดกัมมะถัน⁴¹ ว่าใส่ยาพิษในอาหาร ฮันซัง กุงกับจังกิมถึงถูกทรมาณและถูกขับไล่ออกจากวังไปเป็นทาส เป็นการสิ้นสุดชีวิตนางในของจังกิม ก่อนตายฮันซังกุงบอกว่าจะไปรอจังกิมที่วังก่อน คำพูดนี้ฝังใจจังกิมทำให้คิดจะกลับเข้าวังอีกครั้งไป แก่แก่นล้างมลทินให้อาจารย์หญิงและมารดาให้ได้

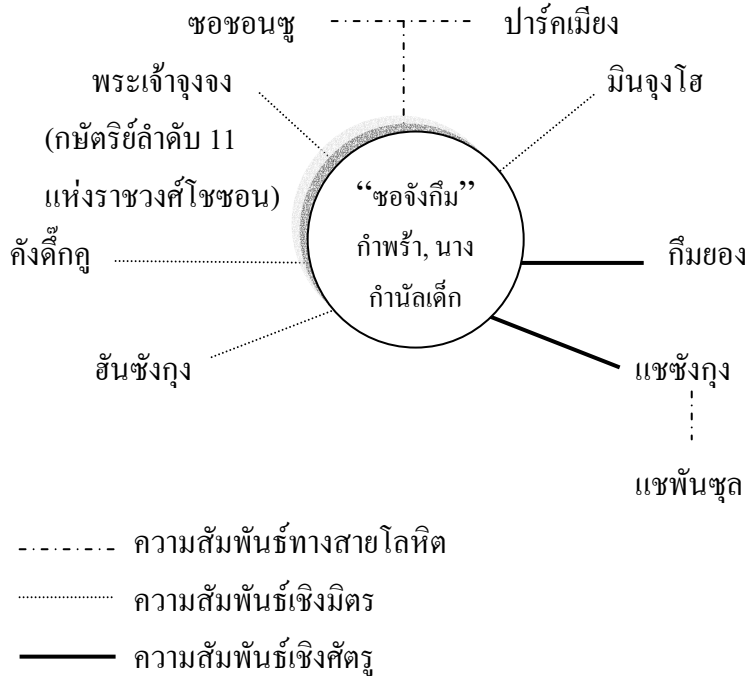
⁴¹ เหตุการณ์เป็ดกัมมะถัน เป็นเหตุการณ์ที่แซซังกุงใส่ความฮันซังกุงว่าปองร้ายฮ่องเต้ ซึ่งวัตถุดิบสำคัญในอาหารก็คือ “เป็ด” สันนิษฐานว่าสารกัมมะถันในเป็ดทำให้ฮ่องเต้ประชวร เพราะเป็นช่วงที่มีภคภูเกิดขึ้นในเกาหลีบ่อยครั้ง

เรื่องราวตอนเริ่มเรื่อง

รูปที่ 1.9.1 เรื่องราวตอนเริ่มเรื่อง

รูปแบบความสัมพันธ์ของตัวละครในช่วงเริ่มเรื่อง

รูปที่ 1.9.2 ความสัมพันธ์ของตัวละครในช่วงเริ่มเรื่อง

กลางเรื่อง ชีวิตตกอับเป็นทาสและเรียนรู้วิชาการแพทย์ด้วยตัวเอง มีหมอมहुยจังก็อกเป็นอาจารย์หมอ และสอบเป็นหมอมहुยฝักหัดในวังหลวงสำเร็จ

: เป็นทาสหลวงบนเกาะเชจู

จังก็อกเป็นทาสหลวง พยายามหลบหนีถูกทหารตามจับทุกครั้ง สุดท้ายเชื่อคำแนะนำจากมินจุงโฮว่าอย่าหลบหนีอีกเลยได้รู้จักหมอมहुยจังก็อก หมอมहुยจังก็อกชมจังก็อกว่าเฉลียวฉลาด จังก็อกตามหมोजังก็อกไปรักษาชาวบ้านที่ป่วยหนัก จังก็อกจึงสอนวิชาการแพทย์ให้

มีอยู่วันหนึ่งหมोजังก็อกเห็นชาวบ้านยากจนไม่มีเงินซื้อยาจึงแสดงท่าที่ไม่สนใจ จังก็อกออกไปสั่งยาให้เองโดยยืมเงินมินจุงโฮจ่ายค่ายาให้ จังก็อกดื่มยาให้ชาวบ้านพบว่าน้ำที่นำมาดื่มมีกลิ่นไม่สะอาดพอที่จะนำมาดื่มได้ จึงเขาไปเอน้ำบริสุทธิ์มาดื่มยาให้ชาวบ้าน แต่ถูกทหารขัดขวางเพราะน้ำกินมีราคาแพงมาก น้ำบริสุทธิ์มีเพียงเศรษฐีเท่านั้นที่หาซื้อมาได้และพบว่าหมोजังก็อกเอาเงินมาชุดบ่อน้ำเพื่อให้ชาวบ้านได้กินน้ำสะอาด จังก็อกจึงเปลี่ยนทัศนคติที่ไม่ดีต่อจังก็อกและตั้งใจศึกษาวิชาการแพทย์จากนาง เนื่องจากจังก็อกเป็นหมอมहुยที่เก่งมากเรียนรู้สมุนไพรรักษาทั้งที่มีพิษ และไม่มีพิษไปพร้อมกันเพราะยาบางอย่างมีพิษแต่ก็รักษาโรคได้นางจึงเก่งมาก วังหลวงต้องการตัวแต่

ไม่ไป เนื่องจากนักโทษเนรเทศที่ถูกขับออกจากวังที่เป็นขุนนางสมัยฮ่องเต้ยังคงก่อนเป็นคนที่มาบิดา และมารดาของนางจึงต้องการอยู่แก่แค้น โดยกำลังรักษา และคิดที่จะใช้วิชาการแพทย์มาจึงคือการสอน วิชาการแพทย์ด้วยการให้จิงก็มอ่านตำราหากท้องผิจะถูกตี ให้สังเกตหน้าคนไข้และลองฟังเข็มกับนาง ปรากฏว่าจิงก็มฟังเข็มผิคนหมอมหึงจิงคือกเกือบตาย จากนั้นจึงไม่กล้าที่จะฟังเข็มใครอีก

อีก 2 ปีต่อมา จิงก็มเรียนรู้เรื่องสมุนไพรสีหน้าและการวินิจฉัยโรค สั่งยาแต่ไม่กล้าฟังเข็มอีก จนเกิดเหตุการณ์กองโจรญี่ปุ่นบุกยึดเกาะจับชาวบ้านเป็นตัวประกัน ทั้งดี๊กุฟ่อนุธรรมก็ถูกจับด้วย หัวหน้ากองโจรญี่ปุ่นป่วยต้องการหมอรักษาด่วน หมอมหึงจิงคือกไม่อยู่จิงก็มไม่มีทางเลือกจึงต้องรักษาให้ แม้ไม่สามารถฟังเข็มได้แต่เมื่อคิดว่าคั้งดี๊กุจะตายจึงกัดฟันทดลองฟังเข็มอย่างยากเย็น จิงก็มรักษาหาย และมินจุงโฮปราบโจรได้สำเร็จ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจิงก็มก็กล้าฟังเข็ม ระหว่างนี้ในวังหลวงขอนเซ็งได้เลื่อนเป็นสนม ฮองเต้ทรงพบขณะที่นั่งร้องไห้คิดถึงจิงก็มอยู่ที่ศาลา ส่วนแซ่ชงกุงได้เป็น “ซังกุงปกครอง”⁴² และกิมยงได้เป็น “ซังกุงสูงสุด”

ของอุณแป๊ะหรือได้เท้าของป่วยเป็นโรคหัวใจที่สมัยนั้นไม่รู้วิธีรักษา หมอมหึงจิงคือกกล่าว ว่าอาการป่วยของนักโทษที่มาบิดามารดาของนาง เหมือนอาการป่วยที่ของอุณแป๊ะเป็นแม้จะมีทางรักษาแต่ก็จะไม่รักษาให้นักโทษ เพราะเป็นศัตรูที่ทำให้นางต้องบ้านแตกสาแหรกขาดเกิดข้อถกเถียงระหว่างของอุณแป๊ะว่าหมอมหึงจิงคือกมีความแค้นจะรักษาคนไม่ได้ แต่หมอมหึงจิงคือกกล่าวว่าได้เนื่องจากนางรักษาคคนเพราะคิดค้นวิธีรักษาคคนและฆ่าคนไปด้วย เพราะมีความแค้นจึงทำให้เก่งกว่าคนอื่นสุดท้ายหมอมหึงจิงคือกก็ตัดสินใจช่วยชีวิตนักโทษ เพราะจรรยาบรรณของหมออยู่เหนือความแค้นอื่น และสั่งสอนจิงก็มก่อนออกเดินทางไปสอบเป็นหมอมหึงจิงคือกให้เอาชนะความแค้นในใจให้ได้ ถึงจะเป็นหมอมหึงจิงคือกที่เก่งและดีไปพร้อมกันเหมือนอย่างนาง จิงก็มรักษาลูกขุนนางเก่าคนหนึ่งที่เป็นโรคล้มได้ จนหายโดยรักษาด้วยไขกระดูกวัวจนหายและเด็กคนนั้นก็ก็เป็นคนที่บอกนางว่าในวังจะมีการสอบหมอมหึงจิงคือกทำให้จิงก็มมาสอบทัน

: เป็นหมอมหึงจิงคือกในวังหลวง

จิงก็มสอบผ่านได้รับการเลือกเป็นหมอมหึงจิงคือกก่อนการสอบเข้าเป็นหมอมหึงจิงคือกในวัง อาจารย์ผู้สอนบอกหมอมหึงจิงคือกทุกคนว่าผู้เข้าสอบคนใดสอบไม่ผ่านสามหมวดก็จะไม่ได้เป็นหมอ จิงก็มไม่ผ่านในข้อแรกเพราะหมอมหึงจิงคือกสอน “ท่านหมอมหึงจิงคือก” รู้เรื่องการรักษาเด็กที่ป่วยที่จิงก็มรักษาทั้งที่ไม่มีใบอนุญาตให้เป็นหมอมหึงจิงคือกแต่รักษาโดยพลการ จากนั้นการสอบดำเนินต่อไปคือให้ทุก

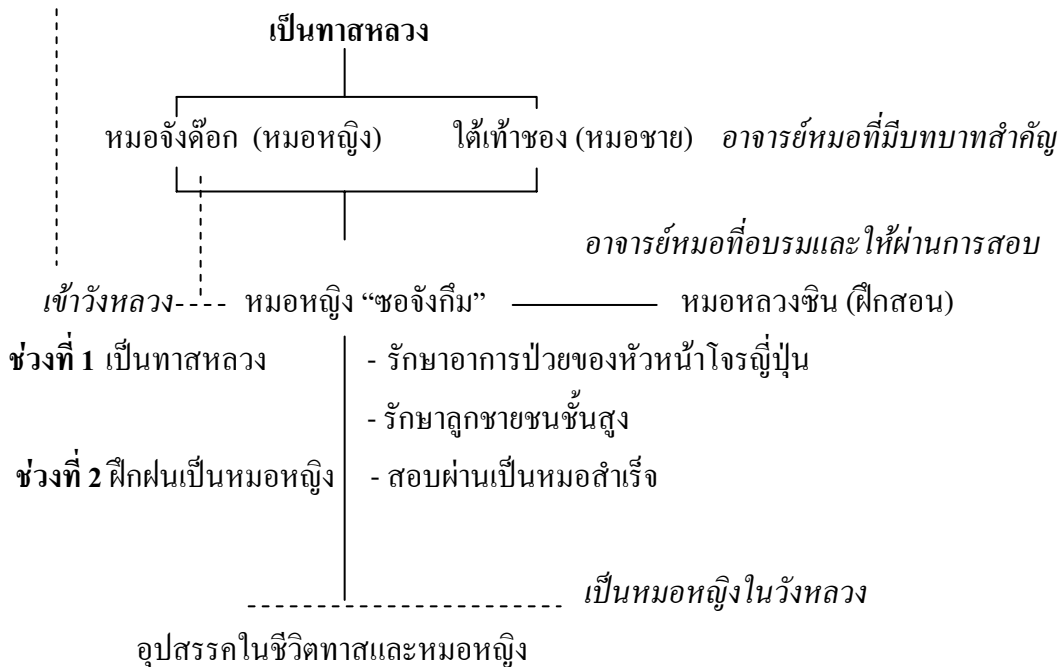
⁴² ซังกุงปกครอง เป็นประมุขสูงสุดของฝ่ายใน หรือที่เกาหลีเรียกว่า “แอนเมียงบู” เป็นหน่วยงานที่ควบคุมสตรีในวังหลวงทั้งหมดภาษาเกาหลีเรียก “เซโจซังกุง” เป็นซังกุงที่มีอำนาจหน้าที่ควบคุมบรรดานางวังทั้งหมด อีกทั้งเป็นผู้ประสานงานระหว่างหน่วยงานของนางวังและหน่วยงานอื่น มีอำนาจเหนือกว่า “ซังกุงสูงสุด” ซึ่งเป็นเพียงหัวหน้าสูงสุดของห้องเครื่องหรือห้องครัวในวังเท่านั้น ภาษาเกาหลีเรียกว่า “ซูรากัน”

คนบอกชื่อสมุนไพร จึงก็เขียนแบ่งชื่อสมุนไพรมีพิษและไม่มีพิษชัดเจน ผลคือสอบไม่ผ่านหนึ่งหมวดด้วยเหตุผลที่ว่านางไม่มีความรู้สึกลัวหวาดกลัว ไม่มีความรู้สึกลัวหวงโยคนไข้ จึงก็คิดว่าหมอซินมีอคติต่อนาง เพราะซินปีที่ไม่เก่งแบ่งสมุนไพรผิด ๆ ถูก ๆ กลับได้คะแนนสูงสุด หมอหลวงได้ยื่นดังนั้นจึงบอกนางไม่มีคุณสมบัติเป็นหมอที่ดีเลย จึงก็ยังคือพยายามทำให้หมอเห็นใจโดยการรับอาสาเอาเสื้อผ้าเพื่อนไปซักให้

ในวันสอบภาคปฏิบัติหมอหลวงอีกคนต้องการให้นักศึกษาแพทย์ ไปดูเลขนางและแบกที่มาจากเจลินฉลองให้ไปรินน้ำชาเยี่ยงนางรมย์ แต่จึงก็กับซินปีไม่ไปดังนั้นทั้งชั้นจึงมีคนเข้าเรียนเพียงสองคน หมอซินให้ดูอาการคนไข้ ถาม สังเกตและวินิจฉัย ซินปีถามคนไข้อย่างละเอียดถึงที่มาของโรค เหตุการณ์ในชีวิต และความคับข้องใจของคนไข้ จึงทำให้รู้แน่ว่าโรคที่เกิดแม้จะมีอาการเหมือนกันแต่ก็ต้องรักษาต่างกันเพราะต้นเหตุของโรคนั้นต่างกัน จึงก็สำนึกได้ว่า การวินิจฉัยด้วยความคิดตัวเองไม่ถูกต้องทั้งหมด การถามประวัติคนไข้ไม่มีตำราเล่มไหนบอกแต่เป็นหน้าที่ของหมอที่ต้องรู้และต้องคำนึงถึงเป็นอันดับแรกซินปีจดทุกอย่าง จึงวินิจฉัยถูกมากกว่าเมื่อสำนึกได้หมอหลวงฝึกสอนจึงให้ทั้งสองผ่าน จึงก็กับซินปีได้เป็นหมอหญิงวังหลวง

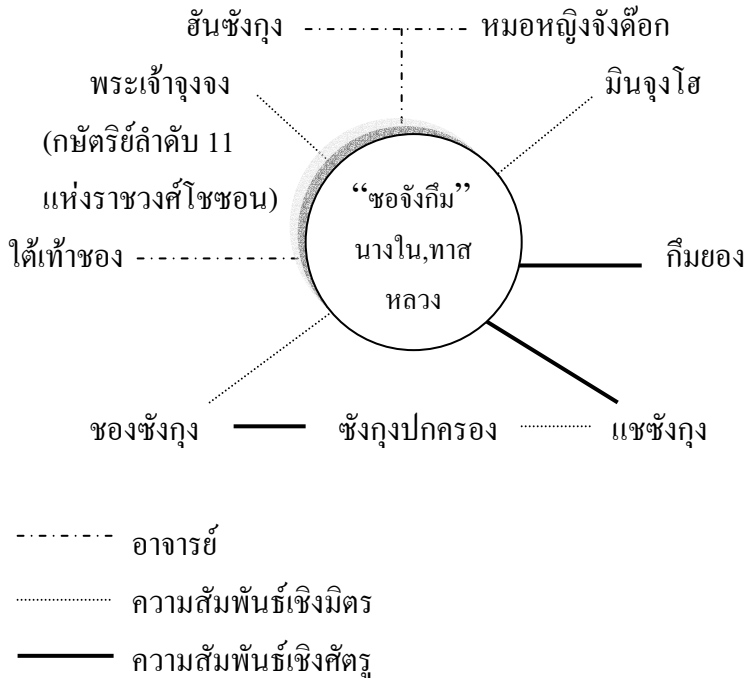
เรื่องราวตอนกลางเรื่อง

ฮันซังกุงตาย

รูปที่ 1.9.3 เรื่องราวตอนกลางเรื่อง

รูปแบบความสัมพันธ์ของตัวละครตอนกลางเรื่อง

รูปที่ 1.9.4 ความสัมพันธ์ของตัวละครในช่วงกลางเรื่อง

ท้ายเรื่อง เป็นหมอหญิงประจำวังหลวง⁴³ ล้างมลทินให้อังซังกุงและมารดา ได้เป็นซังกุงสูงสุดตามความฝันของมารดา และได้เป็นแพทย์ประจำองค์คนแรกในประวัติศาสตร์เกาหลี

: ชีวิตการเป็นหมอหญิงในวังหลวง

จ๊กกิมล้างเท้าและนวดให้นางกำนัล รวมทั้งทำงานเบ็ดเตล็ดทุกอย่าง แต่ก็กีดกันผู้โดยไม่ได้ปริปากบ่น เกิดเหตุการณ์พระมเหสีแท้งลูก ที่แท้งการที่พระมเหสีทรงแท้งลูกเป็นฝีมือขององโนและแซซังกุง มินซังกุงและชันยาคณสนิทของชองซังกุงถูกโยกย้ายไม่ให้ทำงานในห้องครัวหลวง เย็นซึ้งถูกทอดทิ้งให้เดี๋ยวตาย กิมยองกับแซซังกุงเจอกับจ๊กกิมทั้งสองตกใจกลัวภัยที่ทำในอดีตจะย้อนกลับมาหาตัวเอง

⁴³ หมอหญิงประจำวังหลวง เป็นหมอหญิงฝึกหัดมาจากชนชั้นทาสที่สอบได้คะแนนสูงสุด จึงถูกบรรจุให้เป็นหมอหญิงประจำวังหลวงให้รักษานางกำนัล และราชินิกุลผู้หญิง ตลอดจนเป็นลูกมือของหมอชาย เนื่องจากสมัยราชวงศ์โชซอนมีการยึดค่านิยมพรมจารี และกฏชายหญิงอย่างเคร่งครัด ส่งผลให้ผู้หญิงชั้นสูงไม่ยอมให้หมอชายแตะต้องตัว

ต่อมาเกิดโรคระบาด โยริอาสาทำงานรักษาเพื่อสร้างสติความชอบ ต่อมาได้มีนางกำนัล ฝักหัดนางหนึ่งป่วยหนัก เมื่อโยริรู้เรื่องกลับไม่บอกให้จังกิมรู้ ทั้งยังใส่ร้ายขอจังกิมว่าเอาแต่ถวายนงานรับใช้พระมเหสี หมอหลวงรู้ว่าจังกิมขาดงานจึงลงโทษจังกิมให้ทำงานเบ็ดเตล็ดทั่วไป จังกิมถูกโยริให้ร้ายด้วยความโกรธจึงสอบถามโยริว่าทำไมถึงทำกับนางเช่นนี้ ทั้งสองมีปากเสียงกันขึ้นมาในที่สุด ทันใดนั้นเองโยริก็เหลือบเห็นไปเห็นหมอหลวงชิน โยริแสร้งทำเป็นร้องไห้ จังกิมคิดว่าด้วยความโกรธ หมอหลวงฝักสอน ได้ยินเช่นนั้นจึงตัดสินใจย้ายจังกิมไปรักษาชาวบ้าน

ท่านหมอใหญ่ต้องการให้จังกิมไปรักษาโรคระบาดให้แก่ชาวบ้านแทนโยริ (ท่านหมอใหญ่มีความสัมพันธ์อันดีกับโยริ) และโยริก็รับใช้แซ่ชังกุงเพราะต้องการแก้แค้นแซ่ชังกุงที่หลัง เนื่องจากแซ่ชังกุงวางอุบายจับไล่ชังกุงปกครองคนก่อนซึ่งมีพระคุณช่วยเหลือนางกับพี่น้องทั้ง 5 คนไว้ โยริและหมอหลวงฝักหัดพากันนำยาไปยังสถานที่ที่เกิดโรคระบาด มินจุงโฮประกาศว่าจะทิ้งหมู่บ้านและเผาหมู่บ้านนี้กำชับให้หมอฝักหัดทำงานด้วยความระมัดระวังและบอกหมอฝักหัดอื่น ๆ รู้ว่าจะต้องเดินทางกลับวันรุ่งขึ้น โยริได้โอกาสเล่นงานจังกิมบอกให้จังกิมออกไปซื้อยานอกหมู่บ้านแล้วค่อยเดินทางกลับเข้าหมู่บ้านในวันรุ่งขึ้น เมื่อจังกิมกลับมาจึงรู้ว่าถูกโยริหลอก

มินจุงโฮยื่นกรานจะเข้าไปช่วยจังกิมในหมู่บ้านให้ได้ จากนั้นถูกชาวบ้านรุมทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บ จังกิมเป็นห่วงความปลอดภัยของมินจุงโฮจึงรับปากชาวบ้านว่าจะอยู่รักษาชาวบ้านต่อไป หมอหญิงจังกิมเข้ามาช่วยรักษาและหาสาเหตุของโรคจนพบว่า เด็กทารกไม่ได้ติดโรคจากนมแม่ และคนในครอบครัวเดียวกันก็ไม่ได้ติดต่อกันทันที บางคนเป็นโรคบางคนไม่เป็น ตำรวจดูตามบ้านพบว่าชาวบ้านกินผักเน่าเสียจากแปลงผักและอีกไม่นานผักเหล่านี้ก็กำลังจะถูกส่งเข้าวัง จึงสรุปว่าไม่ใช่โรคระบาด จึงไปบอกคนในวังปรากฏว่าแซ่ชังกุงผู้คุมห้องเครื่องอวดดีลองกินผักและนางก็เป็นโรคจริง ๆ แต่จังกิมก็รักษาให้ทั้งที่ตอนแรกนั้นจังกิมคิดจะฝังเข็มฆ่าเสีย แต่เมื่อนึกถึงคำพูดของหมอจังกิมและการที่จะไม่ใช้วิชาชีพทำร้ายคนเหมือนฮันชังกุงและชองชังกุงจึงเปลี่ยนเป็นรักษาให้แทน เมื่อข่าวรู้ถึงหูฮ่องเต้ มินจุงโฮจึงได้รับเลื่อนขั้นให้เป็นรองผู้ตรวจการสำนักหมอหลวงแม้ว่าขุนนางจะกล่าวหาว่าขัดคำสั่งผู้บังคับบัญชาเข้าหมู่บ้านโดยพลการ แต่ฮ่องเต้ก็ไม่คิดเช่นนั้นกลับยังชื่นชมในความกล้าหาญและมีเมตตาต่อชาวบ้านของมินจุงโฮและหมอหญิงจังกิม

แซ่ชังกุงบอกให้โยริหาทางทำให้เย็นเซ็งแฉ่ง เย็นเซ็งมีท่าทีกังวลเนื่องมาจากแม่ของนางต้องตายเพราะคลอดนาง จังกิมถามเย็นเซ็งว่าเป็นอย่างไรบ้าง จากนั้นจังกิมก็ตรวจชีพจรให้เย็นเซ็งพบว่านางไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับเลือดเป็นเพียงร้อนในเท่านั้น จังกิมขอคำแนะนำจากหมอหลวงชินว่าถ้าหากหญิงมีครรภ์เป็นร้อนในแล้วกินอาหารมัน ๆ เข้าไปจะเป็นอย่างไรบ้าง หมอหลวงชินบอกว่าจะมีอันตรายทั้งมารดาและลูกได้ จังกิมรู้เช่นนั้นจึงปักใจว่าต้องเป็นฝีมือโยริอย่างแน่นอนจึงสั่งให้หมอหลวงไปตรวจอาการให้เย็นเซ็ง โยริถูกตำหนิตักร้ายต่อเย็นเซ็งยื่นกรานว่าไม่ได้มีเจตนา

ร้ายต่อเย็นแข็ง หมอหลวงชินสังพักงานโยรี แต่หมอใหญ่กลับออกหน้าปกป้อง เมื่อถึงคราวที่เย็นแข็งคลอด นางคลอดถูกขากและหมดสติไปหลายครั้งจึงก็มึ่มหัวใจ และเป่ายาแก้ลมเข้าจมูกจนฟื้นเป็นพัก ๆ หมอหญิงพากันตื่นตระหนกแต่จังกิมก็กลับระงับความตกใจและมีสติจนทำคลอดเย็นแข็งปลอดภัยได้ถูกผู้หญิง จังกิมจึงบอกมินจุงโฮช่วยสืบหาสาเหตุที่พระเจ้าจุงจงทรงประชวรในเวลานั้นให้ได้โดยเร็วจังกิมต้องการเข้าไปคั่นประวัติการประชวรของพระเจ้าจุงจงในห้องอักษร แต่เสียดายที่มีเวรยามแน่นหนาแต่จังกิมก็เข้าไปขโมยด้วยตัวเอง โดยให้หมอหญิงจังกิมเป็นผู้ช่วยคัดลอกอาการจากสมุดจดนั้นไว้สุดท้ายจังกิมถูกจับได้ถูกนำตัวส่งพระมเหสี เมื่อพระมเหสีรู้จึงวางแผนกับจังกิมและมินจุงโฮให้ทำเป็นเหมือนว่าจังกิมถูกทำโทษไล่ออกจากวัง แต่ให้แอบไปหาสาเหตุของโรคของฮ่องเต้อย่างเงียบ ๆ ว่ามีคนปองร้ายหรือไม่ โยรีเห็นดังนั้นจึงรีบแจ้งความแซ่ชังกุงทันทีว่านางใส่เห็ดมีพิษในอาหารของฮ่องเต้จนทำให้หมดสติ ระหว่างนั้นจังกิมกับจังกิมก็พบผู้ป่วยโรคเดียวกับฮ่องเต้และรักษาจนหายในที่สุดจังกิมก็หาทางถวายการรักษาพระเจ้าจุงจงได้สำเร็จ มินจุงโฮมาหาจังกิมโดยบอกนางว่าแซ่ชังกุงและพวกถูกหอกุณกรรมสอบสวน มินจุงโฮบอกจังกิมว่าถ้าหากนิ่งดูคายนเชื่อว่าแซ่ชังกุง และพวกจะต้องถูกประหารแน่นอน จังกิมได้ยินเช่นนั้นแล้วก็ตอบมินจุงโฮว่าถ้าหากแซ่ชังกุงและพวกตายไปอันชังกุงจะมีมลทินไปชั่ว จังกิมต้องการให้แซ่ชังกุงขอมาในสิ่งที่ทำไปต่ออันชังกุง แต่แซ่ชังกุงและกิมของปฏิเสศที่จะขอมา อย่างไรก็ตามมินจุงโฮและจังกิมบอกว่าการวินิจฉัยผิดไม่ได้มีปัญหาที่ห้องครัว ทุกคนต่างพากันค้นคว้าอาการประชวรของพระเจ้าจุงจงจากตำราแพทย์จนพอรู้สมมติฐานของโรคจากตำราวิธีรักษาคร่าว ๆ

จังกิมกราบทูลอาการประชวรของพระเจ้าจุงจงให้พระมเหสีทราบ และยอมรับว่ายังไม่รู้ถึงสาเหตุและชื่อของโรค วิธีการรักษาระหว่างหมอหลวงใหญ่กับจังกิมนั้นต่างกันอย่างสิ้นเชิง พระมเหสีมีรับสั่งให้หมอชินและหมอหลวงของตรวจอาการพระเจ้าจุงจงแล้วค่อยตัดสินใจ หมอหลวงทั้งสองเห็นเป็นอย่างเดียวกันกับจังกิม ในที่สุดพระมเหสีก็ตัดสินใจให้หมอหลวงใหญ่ถวายการรักษา พระเจ้าจุงจงอาการประชวรก็ยิ่งทรุดหนัก หมอหลวงพากันประชุมกันว่าจะใช้วิธีการรักษาของจังกิมใช้วิธีการฝังเข็มตามจุดสำคัญต่าง ๆ ถวายการรักษาฮ่องเต้ จังกิมถูกนำตัวเข้าถวายการรักษาแต่มินจุงโฮถูกคุมขังไว้ก่อนให้จังกิมถวายการรักษาได้ผลจึงจะถูกปล่อยตัว จังกิมเริ่มต้นถวายการรักษาพระเจ้าจุงจงอย่างเต็มความสามารถจากนั้นก็ตาบอดอีกครั้งจึงถูกจับตัวไว้อีกรอบ ขณะที่จังกิมและมินจุงโฮถูกสอบสวนก็ถูกสั่งให้นำตัวจังกิมไปรักษาต่อ เนื่องจากอาการฮ่องเต้ดีขึ้นอีก หมอหลวงชินและหมอหลวงของกราบทูลว่าจังกิมถวายการรักษาถูกทาง พระมเหสีทรงสดับเช่นนั้นจึงมีรับสั่งให้จังกิมรักษาต่อ จังกิมขอจับชีพจรฮ่องเต้เนื่องจากอุปสรรคเดียวที่มีคือไม่สามารถแตะต้องตัวฮ่องเต้ได้เพราะหากจับได้จะไม่มีทางรู้อาการด้วยตัวเอง และจะรักษาได้ลำบากพระมเหสีจึงให้ถวายการฝังเข็มได้ ทันทีที่จังกิมรู้อาการก็เริ่มสำรวจสถานที่ที่ฮ่องเต้ไป เช่น บ่อน้ำแร่ วัวที่ทรง

เสวยนม สึกษาตำราแพทย์ในห้องหนังสืออยู่หลายคืนหลายวัน และกลับมาถวายการฟิงเข็มและถวายการนวดอีกครั้ง ในที่สุดพระเจ้าจุงจงก็มีพละกำลังดั่งเดิมและมองเห็น จึงก็กราบทูลพระมเหสีถึงการถวายการรักษาว่าพระเจ้าจุงจงประชวรด้วยโรคดังหมอลวงกล่าวจริง แต่สาเหตุของโรคมาจากพิษจากธรรมชาติ เพราะสารหนูในบ่อน้ำแร่และที่รับพิษเยอะเพราะทรงกิเสวยนมวัวที่อยู่ใกล้น้ำแร่ที่ได้คั้นน้ำที่มีพิษเข้าไปดื่มนั้นจึงเข้าสู่ร่างกายโดยตรง พระมเหสีชื่นชมความสามารถทางการแพทย์ และพระเจ้าจุงจงก็ทรงรู้จักจึงก็มากขึ้นตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

จึงก็เริ่มแผนการล้างมลทินให้ฮันซังกุงและมารดา เนื่องจากหมอใหญ่มีส่วนร่วมกับแซชงกุงในการวางยาใส่ความฮันซังกุง แซชงกุงกำลังแวังกัดฆ่าปิดปากเมื่อหมอใหญ่รู้เช่นนั้นจึงร่วมมือกับจึงก็กับมินจุงโฮเกลี้ยประกาศว่าตัวเองถูกฆ่าตายและฝากจดหมายให้จึงก็ถึงเรื่องเปิดกัมมะถันที่ใส่ความฮันซังกุงไว้ จึงก็บอกให้แซชงกุงรีบสารภาพก่อนที่นางจะเปิดโปงเรื่องทั้งหมด เนื่องจากกลัวความผิดจึงให้โยริปลอมลายมือหมอลวงขึ้น ขณะนั้นจึงก็กับมินจุงโฮก็ให้หมอใหญ่ปรากฏตัวขึ้นทำให้ความจริงเปิดโปง แซชงกุงหนีการจับจุมจนมีอาการเสียดสี และไปขอขมาปาร์คเมียงยอที่หลุมศพโดยไม่ยอมรับว่าตนเองนั้นผิด เพียงแต่โทษโชคชะตาที่ทำให้นางต้องเกิดมาในตระกูลสูงศักดิ์และกำหนดหน้าที่ให้นางต้องสืบทอดตำแหน่งสูงสุดของห้องเครื่องที่บรรพบุรุษสร้างมากกว่า 5 รุ่นและยังกล่าวว่าฮันซังกุงและปาร์คเมียงยอโชคที่ไม่ได้เกิดมาในตระกูลชั้นสูงเช่นนาง จากนั้นเดินผลัดเกือบตกหน้าผากก่อนตกลงไปได้นึกถึงความอบอุ่นระหว่างเพื่อนที่เล่นกันมาแต่เด็กระหว่างปาร์คเมียงยอ ฮันซังกุง และตนจึงปล่อยมือตกหน้าผาตาย

หลังจากที่เรื่องราวทั้งหมดคลี่คลายลง พระเจ้าจุงจงตรวงวัลให้จึงก็ ถามจึงก็ว่าอยากได้อะไร จึงก็กล่าวว่าอยากให้ทรงคืนตำแหน่งให้ฮันซังกุงและปาร์คเมียงยอ นอกจากนั้นอยากให้พระเจ้าจุงจงจะทรงพระราชทานตำแหน่งซังกุงสูงสุดให้ เพื่อเป็นไปตามความประสงค์ของมารดา พระเจ้าจุงจงตกลงให้จึงก็เป็นซังกุงสูงสุดหนึ่งวัน จากนั้นจึงก็กับมินจุงโฮว่าไม่ได้อยากอยู่ในวังแล้ว ทั้งคู่จึงพากันหนีในเวลาต่อมาแต่ปรากฏว่ามีทหารไปตามตัวกลับมาเนื่องจากมีคำสั่งจากฮ่องเต้ว่าจะแต่งตั้งให้จึงก็ป็นหมอประจำพระองค์

: ชีวิตการขึ้นสู่ตำแหน่งหมอหญิงรักษาฮ่องเต้

เมื่อรู้ว่าพระเจ้าจุงจงมีพระประสงค์จะแต่งตั้งจึงก็ป็นหมอหญิงรักษาฮ่องเต้ มินจุงโฮและหมอจังก์ด็อกสนับสนุน เพื่อเป็นหมอหญิงคนแรกที่ได้เป็นหมอรักษาฮ่องเต้ กอบกู้ศักดิ์ศรีของหมอหญิงให้มีสิทธิเท่าเทียมหมอชาย เนื่องจากเป็นการพิจารณาริตประเพณีในสมัยนั้นจึงเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น จึงก็จึงขอออกไปเป็นหมอชาวบ้านนอกวัง ในขณะที่พระโอรสทรงประชวรเนื่องจากเป็นโรคผิวหนังชนิดหนึ่งพระมเหสีทรงเสียดพระทัยและเป็นกังวลมาก ไม่มีใครรักษาหายแม้แต่หมอลวงในวัง จึงก็ซึ่งลงไปรักษาชาวบ้าน พบเด็กขอทานที่เป็นโรคเดียวกับพระโอรสและรับไว้รักษา

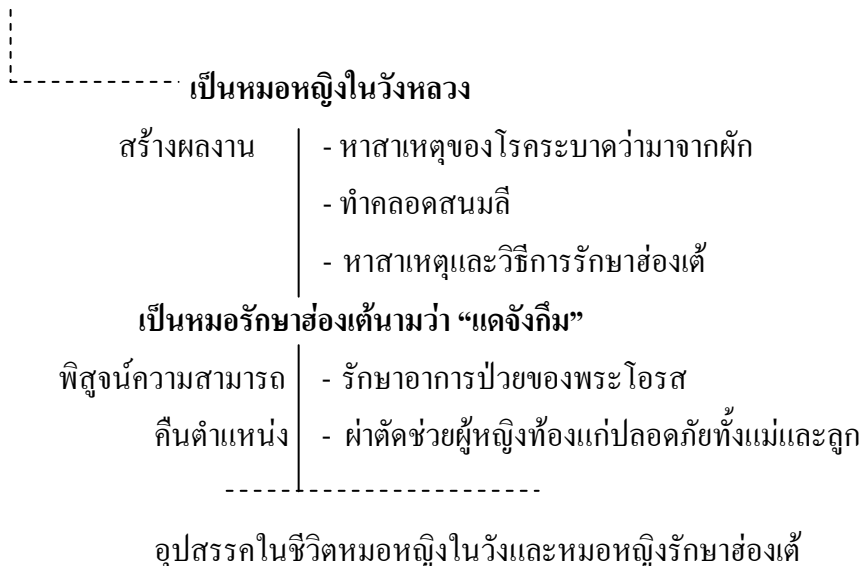
หลายราย นางติดตามฝ้าไปอย่างไม่กล้าจะติดโรคอยู่ร่วมอาทิตย์ หมอหญิงจึงต้องช่วยค้นหาวิธีรักษาแต่ไม่ได้ฝ้าอาการอย่างใกล้ชิดเหมือนจังกิม เมื่อหมอหลวงชินมาพบกลางดึกเห็นจังกิมกำลังกอดลูกขอทานที่เจ็บปวดด้วยผิวหนังพุพองเหวอะเหววะไว้กับอ้อมกอด รวากับแม่ที่รักลูกและกลัวลูกจะเจ็บหรือตายจนเด็กหาย วันรุ่งขึ้นหมอหลวงชินซึ่งเคยเป็นอาจารย์หมอที่ลาออกในตอนแรกว่าไม่อยากจะให้ลูกศิษย์เหยียบหัวกลับมากล่าวกับฮ่องเต้ว่า ตนเองและหมอหลวงทุกคนในสำนักหมอหลวงเต็มใจและยินดียอมรับจังกิมทั้งกายและใจ เนื่องจากจังกิมไม่มีคุณสมบัติข้อใดที่จะรักษาฮ่องเต้ไม่ได้ แม้จังกิมจะน้อมรับพระบัญชาเป็นหมอรักษาพระองค์ แม้ขุนนางจะไม่สามารถยับยั้งความคิดของฮ่องเต้ได้ พระพันปีถึงกับมานั่งขอรับโทษฐานอบรมลูกชายไม่คินหน้าดำหน้าฮ่องเต้ จึงทำให้ฮ่องเต้ต้องระงับการแต่งตั้งจังกิมไปก่อน พระเจ้าจุงจงเสด็จมาระบายความในใจมากมายในชีวิตให้จังกิม จังกิมทำให้ฮ่องเต้สบายใจมากจึงเกิดความชอบพอในตัวนาง ระหว่างนี้มีมินจุงโฮก็รับรู้มาโดยตลอด พระพันปีเห็นว่าฮ่องเต้เสด็จไปหาจังกิมบ่อยจนกล่าวให้รับนางเป็นสนมพระเจ้าจุงจง เมื่อเย็นซึ่งซึ่งเป็นสนมทราบเรื่องจึงกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าอย่าได้ทรงรับจังกิมเข้าตำหนักหลัง เพราะจะทำให้นางใช้ความรู้ทางการแพทย์ได้ไม่เต็มที่ และบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่าง มินจุงโฮกับจังกิมว่าทั้งสองรักกัน มินจุงโฮกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าตนและจังกิมเคยหนีไปด้วยกันมาก่อน เพราะต้องการรักษาเกียรติของจังกิมไว้จึงพานางกลับวัง มินจุงโฮทูลขอร้องพระเจ้าจุงจงให้จังกิมเลือกทางของนางเอง ขอเพียงพระองค์ทรงรู้สึกว่จังกิมเป็นหมอหลวงส่วนพระองค์เท่านั้นอย่าคิดกับนางเป็นอื่น แม้แลกด้วยชีวิตก็ยินดี

วันรุ่งขึ้นพระเจ้าจุงจงทรงแต่งตั้งจังกิมเป็นหมอหลวงประจำฮ่องเต้ ให้ขึ้นต้นชื่อว่า “แด” มีนามเต็มว่า “แดจังกิม” เป็นตำแหน่งใหม่มียศเทียบเท่าขุนนางชั้นสาม มีหน้าที่ถวายการรักษาส่วนพระองค์เท่านั้นไม่ขึ้นต่อสำนักหมอหลวง ครั้งนี้พระเจ้าจุงจงทรงตัดสินพระทัยแล้ว ไม่มีใครทูลทัดทานได้ ทำให้บรรดาข้าราชการไม่รู้จะทำอย่างไรดี ดังนั้นจึงกราบทูลขอให้พระเจ้าจุงจงมีรับสั่งให้เนรเทศมินจุงโฮไปชายแดน และห้ามกลับเข้ามารับราชการอีก พระเจ้าจุงจงทรงอนุญาตมินจุงโฮบอกให้จังกิมถวายการรับใช้พระเจ้าจุงจงให้ดี และให้ลืมนเรื่องราวในอดีตให้หมด หลังจากที่จังกิมกลับถึงวังหลวงก็ถวายการปรนนิบัติพระเจ้าจุงจงอย่างดี น่าเสียดายที่พระเจ้าจุงจงทรงประชวรหนักมาก หลังจากที่จังกิมได้เป็นหมอหลวงส่วนพระองค์แล้วเมื่อวินิจฉัยอาการนางก็รู้ดีว่าการถวายการรักษาด้วยโอสถ และการฝังเข็มไม่สามารถใช้กับพระเจ้าจุงจงได้ ดังนั้นนางจึงกราบทูลพระเจ้าจุงจงว่าต้องผ่าตัดเอาเนื้อร้ายออกมาเท่านั้น บรรดาข้าราชการกราบทูลพระเจ้าจุงจงให้ทรงเอาผิดจังกิมที่คิดล่วงเกินเบื้องสูงจึงถูกไล่ออกจากวัง พระเจ้าจุงจงทรงเตรียมทางหนีทีไล่ให้จังกิมไว้ล่วงหน้าเพื่อปกป้องจังกิมไว้ พระองค์สั่งให้ส่งตัวจังกิมไปยังสถานที่เนรเทศมินจุงโฮ จากนั้นให้มินจุงโฮพาจังกิมหนีไปใช้ชีวิตอยู่ที่อื่นจากนั้นไม่นานพระเจ้าจุงจงก็สวรรคต

มินจุงโฮและจังกึมอาศัยอยู่หมู่บ้านเล็ก ๆ จนกระทั่งเวลาผ่านไป 8 ปี ลูกสาวที่เกิดจากมินจุงโฮกับจังกึมเป็นเด็กเฉลียวฉลาด แต่เป็นเด็กที่ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนของจังกึมจนถูกตีอยู่เป็นประจำอุปนิสัยของลูกสาวนั้นไม่แตกต่างกับจังกึมสมัยที่นางเป็นเด็ก จังกึมรู้ว่ามิหญิงสาวชาวบ้านคนหนึ่งกำลังจะคลอด แต่เนื่องจากคลอดยากจำเป็นต้องผ่าตัด แต่ชาวบ้านกลับไม่ยอมให้จังกึมผ่าตัดทั้งยังจะจับตัวจังกึมส่งทางการ มินจุงโฮเห็นเช่นนั้นจึงตัดสินใจพาครอบครัวหลบหนี คังด๊กคูออกตามหาจังกึมและพบจังกึมและครอบครัวกำลังหลบหนีการจับกุมของทางการ คังด๊กคูเดินทางกลับ จากนั้นบอกชินปีว่าจังกึมไม่ตาย ชินปีนำความไปบอกเอนเซียง พระมเหสีทรงทราบเรื่องนี้ก็รับสั่งเรียกจังกึมและครอบครัวกลับเข้าวังหลวง คินตำแหน่งและฐานะในวังหลวงให้จังกึมดังเดิม มินจุงโฮและจังกึมได้พบเพื่อนเก่าที่ไม่ได้พบกันมาเป็นเวลานานหลายปี จากนั้นจังกึมก็ขออนุญาตเป็นหมอรักษาชาวบ้านมินจุงโฮก็ออกไปรับราชการข้างนอก ระหว่างทางจังกึมเจอคนที่ท้องแก่ใกล้คลอดนางบอกมินจุงโฮว่าต้องการทำคลอดโดยการผ่าตัดมิเช่นนั้นทั้งแม่และลูกจะตายหมด เมื่อมินจุงโฮได้ยินเช่นนั้นจึงยินยอมให้จังกึมผ่าตัดโดยออกไปต้มยารอ ในที่สุดจังกึมก็ช่วยชีวิตได้ทั้งแม่และลูกนางดีใจจนกลัมน้ำตาไว้ไม่อยู่ ทั้งสองโอบกอดกันทั้งตื่นตันใจ ภูมิใจและดีใจอย่างบอกไม่ถูก

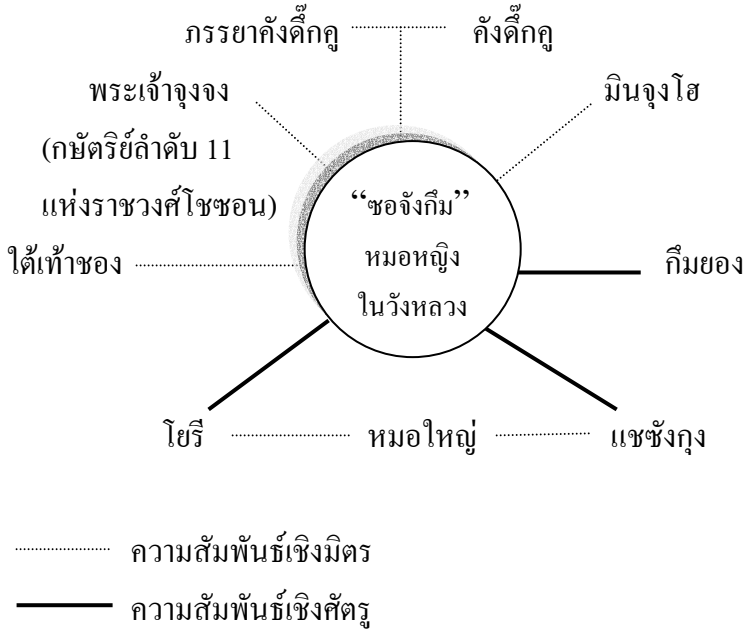
เรื่องราวตอนท้ายเรื่อง

ล้างมลทินให้แม่และฮันซังกุง

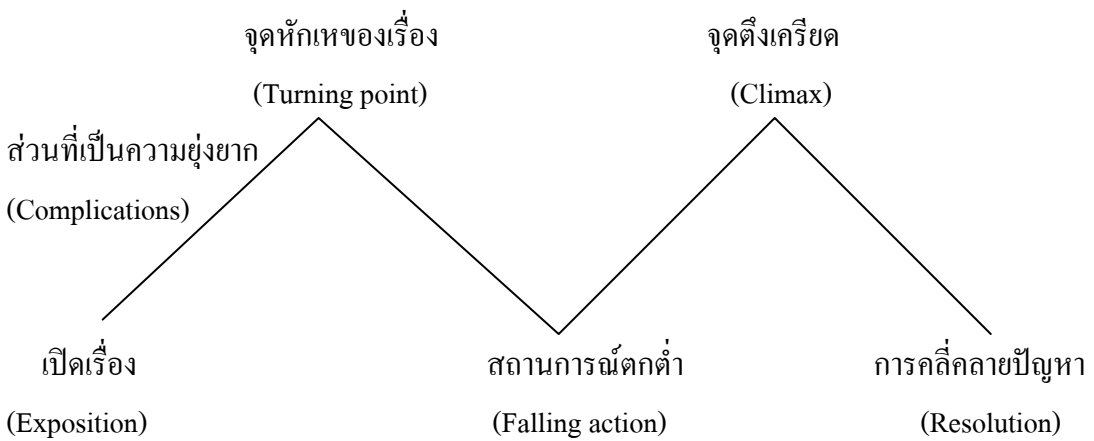
รูปที่ 1.9.5 เรื่องราวตอนท้ายเรื่อง

รูปแบบความสัมพันธ์ของตัวละครในตอนท้ายเรื่อง

รูปที่ 1.9.6 ความสัมพันธ์ของตัวละครในช่วงท้ายเรื่อง

1.9.2 โครงสร้างการเล่าเรื่อง (Dramatic Structure)

รูปที่ 1.9.7 โครงสร้างการเล่าเรื่อง

เรื่องราวดำเนินเรื่องโดยตัวละครเอก ซอจ๊กกิม เริ่มที่การเปิดเรื่อง (Exposition) เป็นการให้ข้อมูลแก่ผู้ชมด้วยการแนะนำตัวละคร เวลา สถานที่ หรือสถานการณ์ที่จะโยงไปถึงสถานการณ์ที่

เป็นปมความขัดแย้งในเวลาต่อมา นั่นคือ เริ่มที่ปมปัญหาของพ่อและแม่ของซอจังกึมทำให้จังกึมอยากเข้าวังสานฝันของแม่ จากนั้นเกิดช่วงส่วนที่เป็นความยุ่งยาก (Complications) หรือเหตุการณ์ขั้วยุต่าง ๆ ให้తోแท้มีปมปัญหาต่าง ๆ เกิดขึ้นจะเห็นจากเริ่มจากเมื่อได้เป็นนางกำนัลเด็กเกิดอุปสรรคมากมายจนเกือบไม่ได้สอบ เมื่อเป็นนางกำนัลโตขึ้นก็ถูกไล่ออกจากวังเพราะหนีไปหาไก่อทองจนกลับเข้ามาและก็เกือบจะสอบเป็นนางในไม่ผ่านเนื่องจากทำเบี่ยงหนีหาย จากนั้นก็เกิดจุดหักเหของเรื่องขึ้น (Turning point) ที่ถึงแม้ว่าหลังจากได้เป็นนางในแล้วจะต้องมาทำหน้าที่แข่งขันกับแซชงกุงชิงตำแหน่งซังกุงสูงสุดแทนฮันซังกุงที่กลับเข้าวังไม่ทัน แม้ไม่มีหวังเอาชนะได้แต่ก็ทำให้สามารถเอาชนะได้ในท้ายที่สุดจนเรื่องผกผัน ฮันซังกุงได้เป็นซังกุงสูงสุดมีอำนาจเหนือกว่าแซชง ทุกคนจึงไม่ชอบใจและหาทางขับไล่ออกจากวังท้ายที่สุดฮันซังกุงก็ถูกใส่ร้ายว่าวางยาพิษฮ่องเต้ และจังกึมผู้สมรู้ร่วมคิดต้องออกจากวังไปเป็นทาสหลวงฮันซังกุงทนพิษบาดแผลไม่ไหวตายระหว่างทาง ทำให้สถานการณ์ตกต่ำถึงขีดสุด (Falling action) จากนั้นเมื่อพยายามจนได้เป็นหมอหญิงและเป็นหมอรักษาฮ่องเต้ก็เกิดจุดตึงเครียด (Climax) ที่ได้เป็นหมอหญิงคนแรกในประวัติศาสตร์ทำให้เกิดเรื่องวุ่นวายแต่สุดท้ายเมื่อเรื่องราวผ่านไป หลังจากที่ถูกขับออกจากวังเนื่องจากถูกใส่ความว่าลบลูกบึ้งสูงที่จะทำการผ่าตัดฮ่องเต้ ก็ไปใช้ชีวิตกับมินจุงโฮตามประสาชาวบ้านจนมีลูกสาวและปัญหาที่คลี่คลาย (Resolution) เมื่อได้รับการยอมรับให้กลับไปรับตำแหน่งเดิมเมื่อผ่านไป 8 ปีอีกทั้งยังสามารถผ่าตัดรักษาคนท้องใกล้คลอดได้สำเร็จนั่นเอง

1.9.3 รายละเอียดตัวละครผู้หญิงในละคร

ซอจังกึม เป็นคนที่ชาญฉลาดและช่างสังเกต ใฝ่รู้ ขยันศึกษาหาความรู้ใส่ตัวอยู่ตลอดเวลา ฝ่าฟันอุปสรรคในชีวิตด้วยความอดทน และมุ่งมั่น หลังจากสูญเสียพ่อและแม่ไป ได้เข้าไปเรียนรู้วิธีปรุงอาหาร และศึกษาเรื่องยาต่างๆ จนได้เป็นหมอล่วงในพระราชสำนักในสมัยราชวงศ์ โจซอน

กิมยอง เป็นหลานสาวของแซชงกุงที่คลุกคลีอยู่ในครัวหลวงตั้งแต่เล็ก กิมยองเป็นสาวสวยเก่ง มีความสามารถเหนือจังกึมเสมอตั้งแต่เด็ก แต่ในตอนท้ายแข่งขันแพ้คุณสมบัติแม่ครัวและการใช้อุบายและจรรยาบรรณของแม่ครัวในการทำอาหารของจังกึม เยอฮย็อง ทะเยอทะยาน ชอบมีนุงโฮมานานแม้ว่าจะมีฐานะทางสังคมที่ต่างกัน เป็นคู่แข่งคนสำคัญของจังกึมที่จะแก่งแย่งการเป็นแม่ครัวหลวงมือ 1 มาให้ได้ ซึ่งในตอนแรกต้องการจะใช้ความสามารถของตัวเองขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดแต่ด้วยอยู่ในตระกูลที่มีค่านิยมแก่งแย่งชิงอำนาจ จึงกลายเป็นผู้ที่ชอบแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นเพื่อชัยชนะในภายหลัง

แซ่ชังกง ยึดคิดในอำนาจลาภยศใช้อำนาจเผด็จการกับหลานสาวและผู้ใต้ปกครองมีเส้นมีสายในราชสำนักกับขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่คอยให้การสนับสนุนตระกูลและมีผลประโยชน์ร่วมกัน แต่เดิมไม่ได้เกิดมาเป็นคนไม่ดี แต่ด้วยชาติกำเนิดและการขัดเกลาจากผู้นำของวงศ์ตระกูลให้หัดมีความโหดร้ายใจแข็งและเด็ดขาด จนเห็นว่าการฆ่าคู่แข่งและกำจัดให้พ้นทางเป็นเรื่องปกติของวงศ์ตระกูลและการแข่งขันแย่งชิงอำนาจผู้ใต้ครอบครองคือผู้ชนะใช้ชีวิตทั้งหมดเพื่อวงศ์ตระกูล

อันชังกง เป็นคนที่ใช้สติปัญญาในการทำงานเพื่อดำรงชีพ ทำงานโดยเน้นคุณภาพผลงาน ยึดมั่นในอุดมการณ์และจรรยาบรรณของแม่ครัวยิ่งกว่าชีวิต เป็นคนที่มีอุปนิสัยเก็บตัว มีอดีตฝังใจเกี่ยวกับเพื่อนรักและอดีตชาติกำเนิดที่ขมขื่นเป็นคนรับใช้ในหอนางรรมณ์มาก่อน ภายใต้อาณัติของเหล่าคนเก็บตักพวกขุนนางลวนลาม แต่ปาร์กเมียงยอคอยปกป้องจากนั้นจึงพากันเข้าวังเป็นนางกำนัลเด็ก ช่วยทำอาหารอ่านหนังสือ และมีคำมั่นที่ให้ไว้ด้วยกันว่าจะเป็นชังกงสูงสุดให้ได้ เมื่อเมียงยอตายนางก็เป็นคนเงียบ ๆ และเก็บกดเสมอ เป็นอาหญิงที่อบรมเลี้ยงดูจึงกิมในเวลาต่อมา

ปาร์กเมียงยอ เป็นแม่ผู้ให้กำเนิดจิงกิม เป็นผู้หญิงสวยและสง่างาม เก่งและฉลาดมีความฝันว่าอยากจะเป็นชังกงสูงสุดให้ได้ เป็นกุลสตรี เนื่องจากไปเห็นแซ่ชังกงเพื่อนรุ่นเดียวกันใส่อาหารมีพิษให้พระพันปีจึงนำเรื่องไปบอกชังกงลิมรส เนื่องจากแซ่ชังกงเป็นลูกหลานของผู้มีอิทธิพลจึงทำให้ปาร์กเมียงยอถูกใส่ร้ายและกรอกยาพิษเกือบตาย โชคดีที่ ซอซอนซุฟของจิงกิมช่วยเหลือไว้ เป็นผู้ที่กล่าวก่อนตายให้จิงกิมเข้าวังเพื่อสานฝันของตนให้เป็นจริง

ซองชังกง เป็นผู้นำแม่ครัวดำรงตำแหน่งชังกงสูงสุด อดีตเป็นลูกขุนนางมีนิสัยเงียบ ๆ แต่อยากมาอยู่ในวังเองเพราะในตอนแรกนั้นชอบ ไม่ชอบชิงดีชิงเด่น และเกลียดการใช้อาหารเป็นอาวุธสร้างอำนาจ อยู่ในห้องเครื่องปรุงมานานนับ 10 ปีเนื่องจากมีรากเหง้าจากขุนนางเลยมีคนยอมรับให้ดำรงตำแหน่ง ชอบร้องเพลง อ่านบทกวี อารมณ์สุนทรีย์ ไม่ชอบยุ่งกับใคร ชอบอ่านบทกวีหรือสุนทรพจน์ ไม่ชอบยุ่งเรื่องยศศักดิ์ แม้ชังกงปกครองต้องการให้เป็นหุ่นเชิด และซองชังกงก็รู้เนื่องจากต้องการกำจัดอำนาจพวกนี้เลยยอมเป็น ข้างในลึก ๆ เป็นคนอ่อนโยน รักอิสระ ยึดมั่นในอุดมการณ์แห่งคุณธรรม ใช้ความรู้และความสามารถ ถ่อมตน ทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม และเป็นทีโปรดปรานของฮ่องเต้ ริเริ่มการแข่งขันเพื่อคัดเลือกชังกงสูงสุด เป็นแบบอย่างให้กับผู้นำที่มีคุณภาพคนต่อ ๆ ไป

หมอมหึงจิงต็อก เป็นหมอมหึงที่เก่ง เป็นอาจารย์หญิงที่คอยช่วยถ่ายทอดวิชาการแพทย์ให้จิงกิมตอนเป็นทาสหลวงจนจิงกิมสอบได้เป็นหมอก็ยังอยู่คอยช่วยเหลือหาที่มาของโรควิธีการรักษาตลอดเวลา เป็นคนแข็งกร้าวแต่มีเมตตาและใจดี ศึกษาวิชาการแพทย์ทั้งด้านดีและด้านลบ มีอดีตที่ขมขื่นแม่ถูกขุนนางชั่วข่มขืนจากนั้นพ่อทุกข์ใจจึงฆ่าตัวตาย สาวใช้เอ็นดูจึงแอบเลี้ยงนางไว้ จิงต็อกเก็บความแค้นที่จะล้างแค้นให้พ่อแม่ศึกษาวิชาการแพทย์ จนได้เข้าวังและพบว่าขุนนางผู้นั้นถูก

เนรเทศมาอยู่เกาะทาเจจึงตามมาหวังจะฆ่า แต่สุดท้ายก็รักษาตัวจนหายเนื่องจากนางไม่สามารถใช้จรรยาบรรณของหมอบำไรคนได้

เย็นเซ็ง เป็นผู้หญิงสวย อ่อนหวาน มีนิสัยเหมือนเด็ก คิดไม่ทันโลก เป็นเพื่อนรักของจังกึม และรักเพื่อนมาก ไม่ว่าเพื่อนจะอยู่ที่ไหนก็เป็นห่วงและหวังดีด้วยเสมอ ต่อมาได้เป็นสนมของพระเจ้าจุงจงและมีพระธิดาด้วย 1 คน

ยองโน เป็นลูกขุนนางที่นิสัยเย้ย เป็นผู้รับใช้กิมยองและแซซังคุงโดยหวังจะพึ่งอำนาจบารมี มักมีปากเสียงกับเย็นเซ็งบ่อยครั้ง ช่วยแซซังคุงทำเรื่องราวร้าย แก่งผู้อื่นให้เดือดร้อนอยู่บ่อยครั้ง ต่อมาถูกฆ่าตายเพราะรู้เรื่องราวของผู้มีอำนาจในวังมากเกินไป ฝ่ายที่เคยมีผลประโยชน์ร่วมกันและเป็นพวกเดียวกันมาก่อนเช่นได้เท้าและตระกูลแซ เมื่อแตกคอกันในภายหลังก็กลัวความลับของตนรั่วไหลจึงชิงฆ่าปิดปากนาง

โยรี เป็นหมอบุญในวังหลวง เก่ง และมีความสัมพันธ์ชู้สาวกับหมอใหญ่ เป็นพวกเดียวกับซังคุงปกครองคนก่อนที่เคยถูกแซซังคุงหักหลัง และวางแผนไล่นางออกไปเนื่องจากซังคุงปกครองเคยเป็นผู้มีพระคุณช่วยเหลือนางกับน้องอีก 5 คน ซังคุงปกครองส่งโยรีเข้ามาเป็นหมอลหลวงเพื่อแก้แค้นให้ตน โดยสั่งให้โยรีแสร้งทำตัวราวกับว่าเป็นพวกเดียวกับแซซังคุงให้นางตายใจและหักหลังในภายหลัง ดังนั้นโยรีจึงแก่งจังกึมตามคำสั่งของแซซังคุงเสมอมา เป็นผู้ประสงค์จะให้เย็นเซ็งแห่งถูกจึงมีปากเสียงกับจังกึมบ่อยครั้ง

พระพันปี เป็นแม่ของฮองเต้ มีความเมตตา มีคุณธรรมและความยุติธรรมแต่มักหุบเขาเชื่อคนง่ายทำให้ผู้ไม่หวังดีเข้าหาและเป่าหูยงได้ง่าย มีค่านิยมยึดหลักจารีตอย่างเคร่งครัด มีบทบาทสำคัญเกี่ยวกับเรื่องการแข่งขันมากมายของนางกำนัล

พระมเหสี เป็นเมียหลวงของฮองเต้ มีคุณธรรม มีความเมตตา และมีความยุติธรรมในการปกครองลูกน้องที่เป็นเลิศ เป็นคนอ่อนน้อมแต่เข้มแข็งใน มีบทบาทสำคัญในการให้คำปรึกษาและเสนอความคิดเห็น บอกกล่าวเรื่องราวที่พระพันปีถูกเป่าหูให้รู้กระจ่างขึ้นเกี่ยวกับเรื่องราวในวังจนเรื่องคลี่คลายไปในทางที่ดีอยู่บ่อยครั้งและเป็นผู้ให้โอกาสจังกึมจับชีพจรฮองเต้เป็นครั้งแรก และทำให้จังกึมกลายเป็นหมอบุญรักษาฮองเต้ในภายหลัง

1.10 ยามศัพท์เฉพาะในการวิจัย

สตรีนิยม (Feminist) หมายถึง ความพยายามวิพากษ์วิจารณ์ และปรับปรุงสถานภาพที่เสียเปรียบของผู้หญิงที่สัมพันธ์กับผู้ชายภายใต้สถานการณ์ทางวัฒนธรรมเฉพาะหนึ่ง ๆ เนื่องจากเชื่อว่าผู้หญิงถูกปฏิบัติอย่างเลวร้ายและได้รับความทุกข์ทรมานจากระบบสังคมที่ไม่เป็นธรรม เพียงเพราะเกิดเป็นเพศหญิง จึงต้องกระทำการบางอย่างเพื่อแก้ไขสิ่งที่เป็นอยู่

สตรีนิยมสายถอนรากถอนโคน (Radical Feminist) หมายถึง แนวคิดสตรีนิยมที่คิดว่าการกดขี่ผู้หญิงเกิดขึ้นเพราะเกิดเป็นผู้หญิง หรือผู้หญิงถูกกดขี่เพราะเพศของตัวเอง ความไม่เท่าเทียมทางเพศที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากระบบชายเป็นใหญ่ และอุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ซึ่งสตรีนิยมสายนี้ได้มีการแตกย่อยเป็นสตรีนิยมสายวัฒนธรรม และสตรีนิยมสายนิเวศ

ระบบชายเป็นใหญ่ (Patriarchy) หมายถึง ระบบโครงสร้างสังคมและแนวการปฏิบัติที่ผู้ชายมีความเหนือกว่า กดขี่และเอารัดเอาเปรียบผู้หญิง ผู้หญิงถูกควบคุมโดยผู้ชาย เสมือนเป็นคนอื่นในสังคม ทำให้ด้อยกว่าชายทุกด้าน

สตรีนิยมสายวัฒนธรรม (Cultural Feminist) หมายถึง แนวคิดสตรีนิยมที่เชื่อว่าคุณลักษณะของผู้ชายและหญิงนั้นต่างกันจริงแต่คุณลักษณะของผู้หญิงนั้น ดีกว่าหรือเหนือกว่าของผู้ชายไม่ได้ด้อยกว่า ไม่ว่าจะจะเป็นความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ผู้อื่น การเอาใจใส่ดูแล ความอ่อนโยน ความสันติไม่ก้าวร้าว ล้วนเป็นคุณสมบัติที่น่าชื่นชม และรักษาความเป็นผู้หญิงเหล่านี้ไว้

สตรีนิยมสายนิเวศ (Ecological Feminist) หมายถึง แนวคิดสตรีนิยมที่เชื่อในความแตกต่างของชายและหญิง แต่ผู้หญิงมีความแตกต่างจากผู้ชาย และดีกว่าผู้ชายตามธรรมชาติ ดังนั้นควรมีจัดขึ้นร่วมกับธรรมชาติสร้างภูมิปัญญาวัฒนธรรมแบบผู้หญิง เข้าไปสั่นคลอนวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยการทำลายล้างและรังแกธรรมชาติแบบวัฒนธรรมของผู้ชาย

อัตลักษณ์ทางเพศ (Gender Identity) หมายถึง การที่เรารับรู้ตนเองว่าเราคือผู้หญิงหรือผู้ชาย และความเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายนั้นก็กำหนดบทบาทให้แก่เรา ทำให้รู้ว่าเราควรจะทำชีวิตและดำเนินความสัมพันธ์กับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวอย่างไร อัตลักษณ์ทางเพศของแต่ละคนขึ้นอยู่กับการสร้างทางเลือกที่จะสร้างอัตลักษณ์ของตัวเองไปในทิศทางหรือรูปแบบใด เป็นการสร้างความหมายให้แก่ตัวเอง คิดว่าสิ่งที่กระทำก่อให้เกิดความสุข และเป็นสิ่งที่เราพึงกระทำ

อุดมการณ์ชายเป็นใหญ่ หมายถึง ความเชื่อและค่านิยมที่เชื่อว่าคุณลักษณะของผู้ชายนั้นเป็นตัวแทนของคุณลักษณะที่ดีของมนุษย์ทั้งหมด คุณลักษณะของผู้หญิงด้อยกว่าชายทุกด้าน

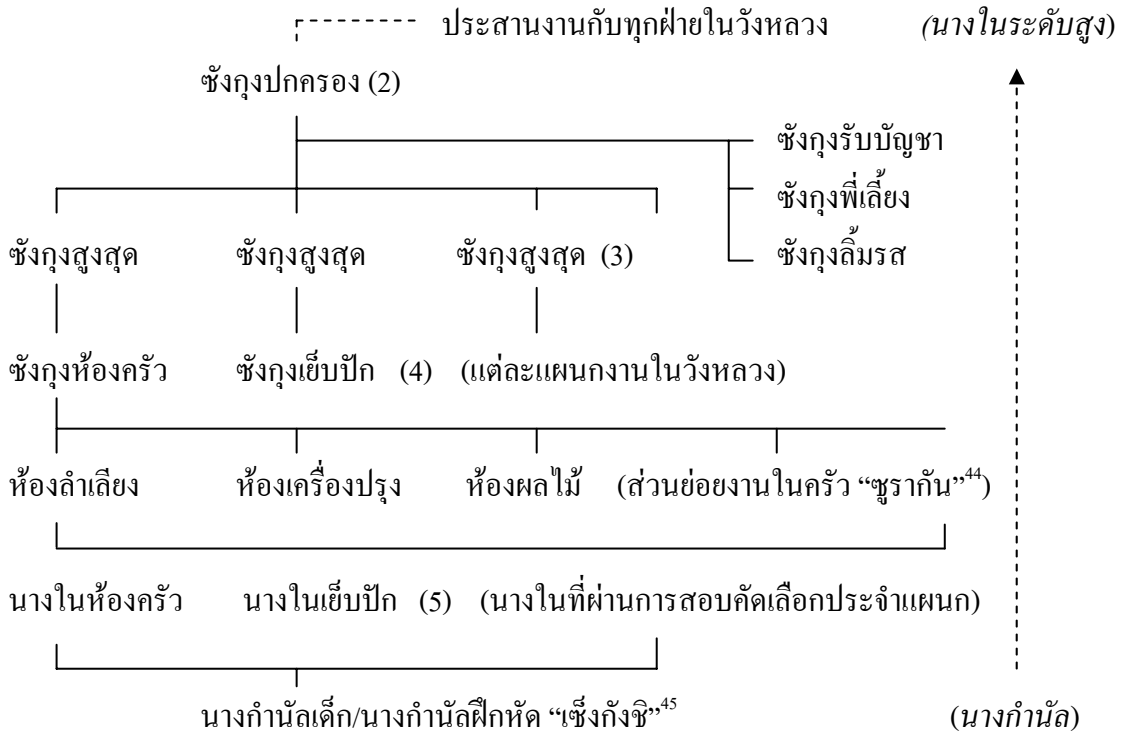
การเข้าไปสั่นคลอนระบบชายเป็นใหญ่ หมายถึง การที่สถานะและบทบาทของผู้หญิงในละครโทรทัศน์เรื่องแดจังกึม เข้าไปสั่นคลอนระบบโครงสร้างชายเป็นใหญ่ที่ผู้ชายเคยมีอำนาจครอบครองทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นการเมือง เศรษฐกิจ ความรู้วิทยาศาสตร์และอำนาจการตัดสินใจและควบคุมสูงสุดภายใต้ความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งเป็นส่วนที่มีความเชื่อว่าผู้หญิงไม่สามารถทำได้ และไม่ควรถูกกระทำด้วย ส่งผลให้อำนาจการควบคุมทางสังคมของผู้ชายลดลง และทำให้อำนาจหรือสิทธิในสังคมของผู้หญิงพัฒนาเพิ่มขึ้น

สตรีนิยมร่วมสมัย หมายถึง แนวคิดสตรีนิยมในสังคมสมัยใหม่เป็นสังคมที่มีบทบาทของผู้ชายและผู้หญิงมีความยืดหยุ่นโดยที่บทบาทนั้นอาจเปลี่ยนกันได้บ้านระหว่าเพศหญิงและชาย

ภาพสะท้อนสังคม หมายถึง สภาพความเป็นไปของสังคมเกาหลีใต้ที่ปรากฏในละครเรื่อง แดจังกึม (จอมนางแห่งวังหลวง) ตามขอบเขตของเรื่องที่น่าเสนอเรื่องราวในละคร

ตำแหน่งข้าราชการหญิง ในสมัยราชวงศ์โชซอน (1)

นางกำนัลและนางในระดับสูง

(1) ตำแหน่งข้าราชการหญิงในสมัยราชวงศ์โชซอน มีเป็นนางกำนัลกับพระสนม⁴⁶ เท่านั้น

⁴⁴ ห้องครัว ภาษาเกาหลีเรียกว่า “ชูรากัน” ถือเป็นแผนกในส่วนของห้องครัวเกี่ยวกับเครื่องเสวยของฮ่องเต้ทั้งหมด

⁴⁵ นางกำนัลเด็กหรือนางกำนัลฝึกหัด ภาษาเกาหลีเรียกว่า “เซ็งกักชิ” เด็กสาวที่ถูกคัดเลือกเข้าวังจากลูกขุนนางหรือชนชั้นสูงเพื่ออบรมและสอบเป็นนางวัง เด็กที่สอบตกจะถูกส่งตัวกลับบ้าน

⁴⁶ สนมวังในทุกนางถือสังกัด เนเมียงนู รั้งตำแหน่งดังนี้

“สนมบิน” - ตำแหน่งของ 1 พุม (ระดับ 1) สนมควีอิน- ตำแหน่งของ 1 พุม (ระดับ 2)

“สนมโซฮี” - ตำแหน่งของ 2 พุม (ระดับ 3) สนมซุกฮี - ตำแหน่งของ 2 พุม (ระดับ 4)

“สนมโซซยง” - ตำแหน่งของ 3 พุม (ระดับ 5) สนมซุกยง - ตำแหน่งของ 3 พุม (ระดับ 6)

“สนมโซฮอน” - ตำแหน่งของ 4 พุม (ระดับ 7) สนมซุกฮอน - ตำแหน่งของ 4 พุม (ระดับ 8)

กรณีที่สองเขาเสียชีวิตหรือถูกถอดถอนที่เหลือจึงเลื่อนขึ้นตามลำดับ

แต่อย่างไรก็สูงกว่าผู้ที่มีใช้สนมอื่นๆ เช่น ชังกุง ผู้รั้วเพียงตำแหน่งของ 5 พุม (ระดับ 9)

ตำแหน่งขุนนางระดับต่าง ๆ ในราชวงศ์โชซอน มีทั้งหมด 18 ระดับ คือ ชอง 1 พุ่ม (ระดับ 1 สูงสุด) ชง 1 พุง (ระดับ 2) ชอง 2 พุ่ม (ระดับ 3) ชง 2 พุ่ม (ระดับ 4) ชอง 3 พุ่ม (ระดับ 5) ชง 3 พุ่ม (ระดับ 6) ชอง 4 พุ่ม (ระดับ 7) ชง 4 พุ่ม (ระดับ 8) ชอง 5 พุ่ม (ระดับ 9) ชง 5 พุ่ม (ระดับ 10) ชอง 6 พุ่ม (ระดับ 11) ชง 6 พุ่ม (ระดับ 12) ชอง 7 พุ่ม (ระดับ 13) ชง 7 พุ่ม (ระดับ 14) ชอง 8 พุ่ม (ระดับ 15) ชง 8 พุ่ม (ระดับ 16) ชอง 9 พุ่ม (ระดับ 17) ชง 9 พุ่ม (ระดับ 18)

(2) ชังกงปกครง เป็นผู้รั้งตำแหน่งของชอง 2 พุ่ม หรือข้าราชการระดับ 2

(3) ชังกงสูงสุด เป็นผู้รั้งตำแหน่งของชอง 3 พุ่ม หรือข้าราชการระดับ 5

(4) ชังกง เป็นผู้รั้งตำแหน่งของ 5 พุ่ม หรือข้าราชการระดับ 9

(5) นางวังหรือนางใน ภาษาเกาหลีเรียก “กุงอิน/กุงนยอ” เป็นคำเรียกหญิงที่ถูกคัดเลือกเข้ามาปฏิบัติหน้าที่ในวัง ถือเป็นสตรีขององค์ฮ่องเต้ ในที่นี้ ใช้คำเรียกนางวังสำหรับการเรียกแบบยกย่อง แต่เมื่อเรียกกันเอง จะเรียกว่า นานิน หรือนางวัง